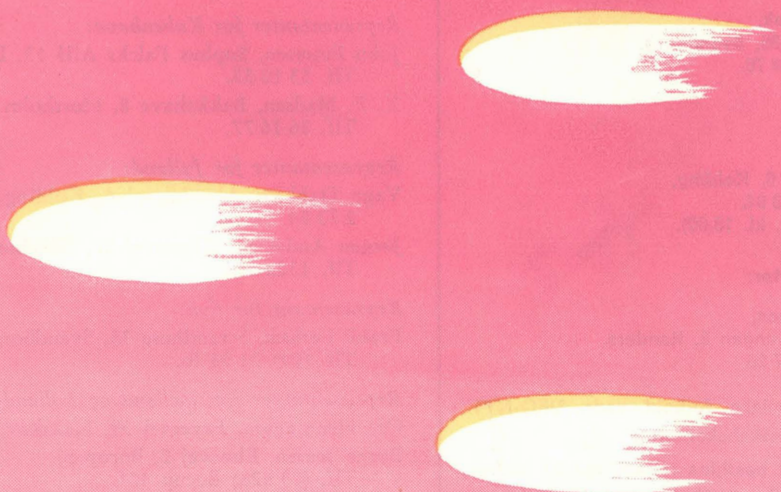
UFO NYT

JULI
AUGUST . 1965 4

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal,
Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260,
Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Alpedalsvej 6, Kolding,
tlf. (055) 2 73 94.
(bedst omkr. kl. 18,00).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbvhn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:

Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding. Tlf. (055) 2 73 94.

Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Udvikling...

Der er udvikling i alt, hvadenten man taler om den jordiske kultur (i almindelighed), den jordiske teknik eller UFO-sagen. For alle tre udviklingsprocesser gælder, at de er kontinuerlige, men dette er ikke ensbetydende med, at udviklingshastigheden for disse tre områder er lige store eller til alle tider ens. Mens den åndelige side af menneskets udvikling for tiden må siges at bevæge sig langsomt, har den tekniske udvikling i dette århundrede nærmest været eksplosionsagtig. De sidste 50 år har faktisk på dette område givet mere end de foregående 2000 år.

Også UFO-sagen undergår forvandlinger. Vi ved mere i dag end for 15 år siden. Fra spredte, famlende forsøg i starten har sagen nu udviklet sig i retning af mere målbevidst arbejde, omend mål og midler kan være forskellige for de forskellige organisationer.

UFO-sagens oplysningsarbejde har nydt godt af den udvikling, som har bragt mennesket ind i rumalderen. Det, som for 15 år siden i en ufologs mund lød overspændt og mystisk, er i dag slet ikke så usandsynligt.

Der er derfor al mulig grund til for ufologer at følge med i det, der sker inden for rumfart og astronomi, når blot det gøres på en positiv, kritisk vurderende måde. Har man fulgt med i denne udvikling i de sidste 5 år, har man ikke kunnet undgå at bemærke, hvor svært teknikkens topkapaciteter har haft ved at bedømme de enkelte præstationer og dermed den øjeblikkelige status. Stærkest kommer dette dilemma til udtryk, når man sammenligner russiske og amerikanske rumresultater. Hvor mange gange har vi ikke i de senere år hørt, at nu var U.S.A. 5 år bagefter Sovjet og 14 dage senere kun 3 år. 2 år indhentet på 14 dage! Det er faktisk fantastisk, at de samme videnskabsmænd tør fortsætte disse spådomme. Vel er det svært, for selv disse mennesker har ikke alle oplysninger, men så bør de faktisk afstå fra at virke som spåkoner.

Også vore hjemlige profeter boltrer sig i rollen som »oraklet i Delphi«, den ene dag er mystiske genstande »typiske meteorer«, for den næste dag at blive til »brændende raketstumper«.

Der er forskel på folk; en astronom må gerne udtale sig på et spinkelt grundlag, men en ufolog må fremskaffe talstærke og tungtvejende beviser.

Nu kunne man måske som ufolog fristes til at være skadefro, men det vil nu nok ikke være klogt, for vi må vistnok indrømme, at også mange »ufologer« undertiden udtaler sig lidt for kategorisk på for spinkle grundlag.

Da menneskets åndelige udvikling danner baggrunden for de reaktioner, der finder sted i forhold til menneskets tekniske formåen, og dermed også er udslaggivende for, hvordan det enkelte menneske reagerer overfor ufo-problemet, kunne man vel også forvente en udtalelse om jordens kulturelle stade. Dette vil nu ikke blive tilfældet i denne forbindelse. Dette felt er for kompliceret og for mangeartet til i få ord at kunne bringes ind i en række snævre betragtninger. Det eneste, man med få ord kan sige om den åndelige udvikling, er, at man let kan se de mange fejl, den er behæftet med, men desværre kan man ikke lige så let give retningslinjer for forbedringer.

Vi må og skal være positivt kritiske ikke blot i vort syn på den udvikling, der foregår uden vor direkte medvirken, men også i vort eget arbejde indenfor ufo-sagen. Vort arbejde byder af og til på spændende og fantastiske beretninger, men langt det meste arbejde er rutine og forskningsarbejde, som til gengæld er helt nødvendigt, hvis man ønsker en positiv fremgang for sagen. Detailarbejdet kan dog også være både interessant og berigende, fordi man gennem dette bedre er i stand til at opbygge et helhedsbillede af de mange små brikker, som sagen består af.

F. P.

Jo mindre landet er, og jo mindre bomben er, desto større er faren for et krigsudbrud.

Guy Mollet, fransk socialdemokrat.

☆

At hjælpe en gammel dame over gaden er bedre end at elske menneskeheden.

Soya.

MÅNE-NYT

De fire artikler, vi her har stillet sammen, udgør en interessant helhed, så forskellige de end er af oprindelse. Vi vil straks præsentere den første, — der er skrevet af en ung akademiker, og som viser, hvor langt, man i hvert fald kan strække sig — hvis man vil! — uden at slippe sit videnskabelige fodfæste. *BJ.*

Baser i rummet . . .

H. Stub

I denne artikel vil jeg behandle problemet om UFO-baser på Månen eller andre steder i vort solsystem. Findes der sådanne baser? Jeg vil først omtale Månen, og så under antagelsen af, at UFO-erne kommer fra andre solsystemer, omtale mulighederne for en base på Mars.

MÅNEN

Vi har, i de 150 år Månen er blevet studeret med store kikkerter, observeret nogle få ændringer på overfladen samt nogle lysfænomener. Vi betragter først ændringerne på overfladen. Der er her tale om to fænomener: Formationer, der skifter udseende, og formationer, der (tilsyneladende) forsvinder. Som et eksempel på det første fænomen kan nævnes krateret Linné. I 1834 blev det beskrevet af astronomen Lohrmann som »meget tydeligt, ca. 10 km i diameter og meget dybt. Det kan ses under alle belysningsforhold«. Mädler og Julius Schmidt har også observeret det mellem 1841 og 1843.

Da Schmidt observerede området den 16. oktober 1866, fandt han, at Linné var forsvundet, og alt, hvad der var at se, var en »hvidlig plet«.

Nu ligner Linné et lille krater på toppen af en »dome« (kuppellignende formation). Under disse belysningsforhold *kan* Linné ligne et krater, som beskrevet for mere end 100 år siden.

Konklusion: Der *kan* være tale om en ændring af kraterets udseende, men denne kan skyldes naturlige kræfter (Måneskælv eller vulkanudbrud). En mindre sandsynlig mulighed er, at der er tale om et optisk fænomen, altså en tilsyneladende ændring i udseende, afhængig af Solens position.

I nærheden af krateret Alphonsus tegnede Beer og Mädler to små kratere, det ene var beskrevet som 8 km i diameter, og det andet noget mindre. Det mindste er der i dag, men det største er forsvundet. Også her kan der være tale om naturlige kræfter. Som en mulig nydannelse kan nævnes »fordybningen« Higinus N, første gang set 27. maj 1878 af tyskeren H. Klein. Han beskrev det som 5 km i diameter, og under visse lysforhold fyldt med skygger. Sådan ser det også ud i dag.

Yderligere en halv snes eksempler kendes på sådanne fænomener. Ingen af dem tyder på intelligent virksomhed, kun på en begrænset geologisk aktivitet. Muligheden for fejltagelser må heller ikke udelukkes; mange af disse ting er svære at observere, og kan kun ses i store kikkerter.

Nogle få tilfælde af mulig vulkansk virksomhed kendes. Disse er normalt observeret i nærheden af krateret Alphonsus. I 1958 så russeren Kozirev, at centralbjerget i Alphonsus var indhyllet i en rødlig sky. Senere viste dette bjerg sig usædvanligt klart. Også nogle spektrogrammer blev taget. Senere så man en rødlig plet i nærheden, muligvis rødt materiale kastet ud under udbruddene. Om en tilsvarende observation, se UFO-NYT, marts-april 1964, side 37.

Som nævnt er disse fænomener sjældne og svære at observere, ingen af dem tyder på »noget intelligent«.

Alle observationer viser, at Månens atmosfæretæthed er meget lav, tal fra en titusindedel til en timilliardendedel atmosfære er blevet nævnt. Med mange års mellemrum ses dog »tåger«, der hurtigt forsvinder (en slags vulkanudbrud), hvor visse luftrester siver ud af revner i overfladen, er en mulig forklaring). I krateret Plato er sådanne »tåger« forholdsvis hyppigt set. I alt kendes kun en snes eksempler på disse tågedannelser.

Efter at vi har beskæftiget os med de naturlige fænomener, skal vi nu betragte de observationer, der tyder på en UFO-aktivitet på Månen.

I årene fra 1869 til 1871 blev mere end hundrede lysfænomener observeret i Mare Crisium. Mønstre som firkanter, lige linier og trekanter blev observeret.

I de senere år er mere end to hundrede hvide, cirkulære, kuppelformede dannelser observeret.

Fra 16. august 1869 til april 1870 blev skiftende mønstre og mærkelige lys, der bevægede sig, observeret i Plato. Den 23. november 1887 blev en oplyst, ligesidet trekant observeret i Plato. Samme dag blev forskellige lysfænomener iagttaget. Inden 1871 var 1600 iagttagelser gjort af lysfænomener i Plato.

Den 25. december 1835 og den 7. maj 1867 blev klare lys set i krateret Aristarchus.

Sådanne observationer tyder på en aktivitet på Månen. Da Månen er atmosfæreløs, er der glimrende observationsmuligheder fra dens overflade. Som en foreløbig konklusion vil jeg nævne: Der har været en UFO-aktivitet på Månen i hvert tilfælde de sidste hundrede år. Denne aktivitet samler sig om krateret Plato (der har en usædvanlig mørk bund). Krateret Aristarchus og Mare Crisium er også ret aktive m.h.t. lysfænomener. Som en *hypotese* m.h.t. basens anvendelse kan nævnes:

1. *Base for flyvninger* til Jorden. Desuden kan kan man observere Jorden på tæt hold med en kraftig kikkert anbragt på Månen.
2. *Minedrift* efter meget sjældne metaller, som har stor teknisk betydning.
3. *Astronomiske observationer* og *vakuum teknik.* På den atmosfæreløse Måne er man i stand til at gennemføre forsøg, der kræver store områder med vakuum (f.eks. specielle atomfysiske forsøg).

De meget store moderskibe (150-300 meter lange) tyder på, at UFO-erne kommer fra andre solsystemer. Flyvning mellem planeterne i vort solsystem vil næppe kræve så store rumskibe, især ikke hvis man er i stand til at flyve hurtigt. Omkring år 2000 vil vi med atomkraft kunne flyve til Mars på mindre end tre uger. Raketstørrelsen påregnes at blive 70-80 meter i længden. Så lad os som arbejdshypotese antage, at UFOerne kommer fra andre solsystemer. For bedre at kunne forstå det følgende foretager vi følgende tankeeksperiment:

I udkanten af mælkevejen er der langt mellem stjernerne, gennemsnitlig ca. 5 lysår. Antager vi nu, at de første intelligensvæsener inden for en rimelig afstand fra os opstod for nogle millioner år siden, (ikke nogen urimelig antagelse), hvad kan vi så slutte?

I løbet af en geologisk, temmelig kort tid, på f.eks. 100.000 år, ville de kunne udforske en lang række solsystemer. De forskellige racer ville i løbet af kort tid komme i kontakt med hinanden, og sandsynligvis dele resultaterne af deres forskning med hinanden, og også udveksle resultater af deres udforskning af verdensrummet. Da nu verdensrummet er så forfærdelig stort, kan man tænke sig dannelsen af en slags »forenede planeters organisation«, der koordinerer de forskellige planeters udforskning af rummet. Husk på, at selv en kort flyvning mellem stjernerne vil tage flere år, så det gælder om at spare på kræfterne. Man vil naturligvis specielt studere de planeter, hvor der er mulighed for intelligent liv. Om en sådan organisations motiver udtaler radioastronomen Ronald Bracewell:

»Muligvis«, mener Bracewell, »udviser civilisationerne i mælkevejen en høj dødelighed, muligvis fordi de har beskæftiget sig for meget med kernespaltning«, (af andre grunde kan nævnes overbefolkning og mangel på råstoffer).

»Udsigten til at lære en civilisation at kende, der står på sin højde«, siger Bracewell, »kan være en stor tillokkelse for dem, d.v.s. før brintbomben gør den til en planet, som kun har ren arkæologisk interesse«.

Hvis nu den eller de racer, der udforsker os, kommer fra planeter med en tyngdekraft på f.eks. under halvdelen af Jordens, ville *Mars* være en god base. På Mars er tyngden kun 1/3 af Jordens (på Månen er den 1/6). Da Mars har en tynd atmosfære, og et ikke helt uudholdeligt klima (fra + 27° til ÷ 73° Celcius) ville det nok have sine fordele

at slå sig ned der. På Månen vænnes organismen til en meget lav tyngdekraft, så det kan blive besværligt at vænne sig til hjemplanetens tyngde igen. Sandsynligvis vil der også være mange interessante ting for deres biologer at studere. I stedet for at grave sig ned, kan man klare sig med tryksikrede overfladebeboelser (hvis altså hjemplanetens overfladetryk er større). Da rumflyvning mellem stjernerne er noget *meget* langvarigt og besværligt, kan der vel gå år imellem interstellare rumskibes besøg.

På denne baggrund kan der være tale om at indrette baser af permanent karakter. Deres største handicap vil være, at de kommer fra en planet med en tyngde mindre end halvdelen af Jordens, de vil da end ikke stå oprejst på Jorden, men befinde sig udmærket på Mars. Husk, at der her kun er tale om hypoteser. *H.S.*

Farvefænomener observeret på månen.

Af James C. Greenacre.

Dr. Greenacre er astronom, nærmere betegnet selenograf (måneforsker, månekspert) og tilknyttet Lowell Observatoriet i Flagstaff, Arizona, hvor han arbejder for det amerikanske luftvåbens Aeronautiske kort- og informationscenter. Den foreliggende rapport, der her gengives i forkortet udgave, idet en del rent tekniske detaljer er udeladt, blev offentliggjort i „Sky and Telescope", december 1963, men foreligger også i særtryk. Oversat og forkortet af B.J.

Tidligt på aftenen den *29. oktober 1963* havde Edward Barr og jeg påbegyndt vort sædvanlige Måne-observationsarbejde i forbindelse med flyvevåbnets månekortlægningsprogram. Vort instrument var Lowell-observatoriets 24-tommers linsekikkert, udstyret med et zoom-okular, der kan give forstørrelser på fra 400 til 1100 gange. Endvidere anvendte vi et Wratten 15 (kraftigt gult) filter. Det var vor plan nærmere at undersøge egnen omkring kraterne *Aristarch* og *Herodot* samt *Schröter's Dal.*

Da jeg begyndte at observere kl. 18,30 lokal tid, koncentrerede jeg mig om den del af dalen, der kaldes *Cobra-hovedet,* i håb om at kunne føje nye detaljer på kortet over denne egn, der netop stod særlig gunstigt.

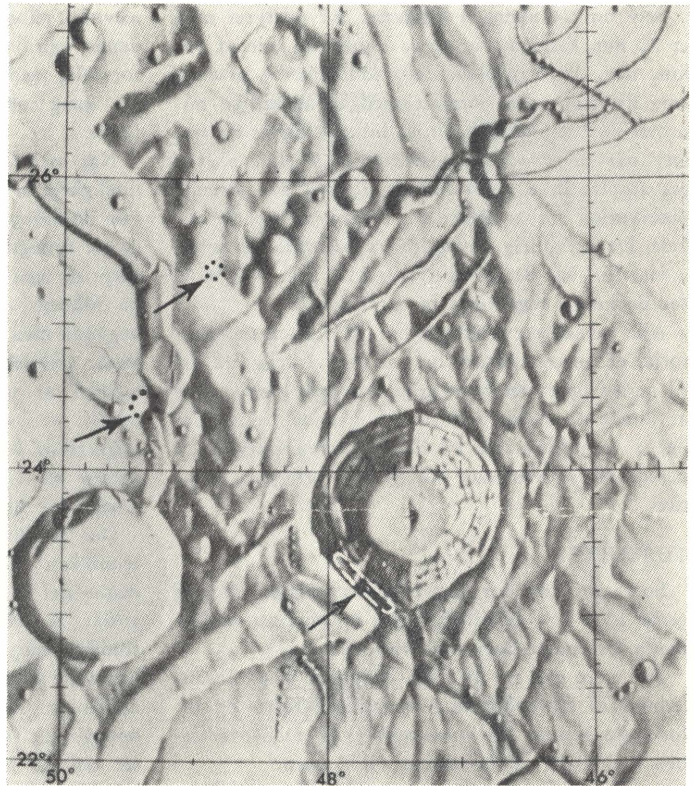
Til at begynde med var observationsforholdene (de jordiske atmosfæriske betingelser O.A.) omkring 2 på en skala op til 10. I løbet af de følgende minutter forbedredes de noget, momentvis op til 3 og 4, ved hvilke lejligheder jeg satte forstørrelsen op til 500 gange. Kl. 18,45 bemærkede jeg en rødorange farve over den kuppelagtige formation på sydvest-siden af *Cobra-hovedet.* Næsten samtidigt så jeg en lille plet af samme farve på en bakketop på den anden side af *Schröter's Dal.* I løbet af ca. 2 minutter var disse farver blevet ganske strålende klare, ligesom de funklede betydeligt (måske på grund af de dårlige observationsforhold).

Jeg tilkaldte øjeblikkelig Mr. Barr, så han kunne dele denne iagttagelse med mig. Hans første indtryk af farven var mørkorange. Efter at Wrattenfilteret var fjernet, var selve farven der stadig, men den blev endnu klarere og funklede også mere. På dette tidspunkt var vi enige om, at farven — set uden filter — var rødorange.

Lige før jeg fjernede filteret, havde jeg erkendt nødvendigheden af hurtigst muligt at opfange disse fænomener på film, men jeg var endnu ikke tilstrækkeligt overbevist om, at de var virkelige. Jeg havde en fornemmelse af, at en fjernelse af filteret ville vise, hvorvidt det var dét, der forårsagede en eller anden usædvanlig effekt. Observationerne uden filteret begyndte at bekræfte i mit sind, at der virkelig foregik forandringer, hvorfor det forekom mig vigtigt at afsøge hele plateauet omkring *Aristarch.*

Ingen andre farvepletter blev bemærket før kl. 18,55, da jeg observerede en langstrakt lyserød stribe langs indersiden af den sydvestlige rand af

Pilene angiver de tre farvede områder, der beskrives i denne artikel. Selve kortet er et udsnit af ACIC's månekort, LAC 39. Det viser måneoverfladen uden perspektivisk forkortning, altså som hvis man så lodret ned på den. Det store terrasseformede krater er Aristarch, der er ca. 43 km i tværmål. Til venstre for det ses et lige så stort, men mere fladbundet krater, Herodot, hvorfra Schröter's Dal strækker sig opad, nordpå, og forsvinder ud af kortet til venstre. Cobra-hovedet er en udvidelse i denne dal.

Aristarch. Ikke andre steder i eller omkring dette krater var der farve at se. Atter observerede Mr. Barr og jeg både med og uden filter. Den eneste forskel syntes at være en noget klarere farve i ufiltreret lys. Det farvede område langs *Aristarch's* rand funklede ikke ligesom de andre to pletter.

Okularets synsfelt var stort nok til, at jeg kunne have alle tre områder synlige samtidigt. Omkring kl. 19,00 bemærkede jeg, at pletterne ved *Cobra-hovedet* og på bakken på den anden side af dalen havde ændret sig til en lys rubinrød farve, hvorimod deres styrke var den samme, ligesom deres funklen, således at man stadig ikke kunne se måneoverfladen neden under dem. Jeg havde det indtryk, at jeg kiggede ind i en stor, poleret rubin, men ikke kunne se igennem den. På dette tidspunkt mente Mr. Barr, at farven var lidt kraftigere, end jeg havde beskrevet den, og at den stadig havde lidt rødorange over sig, men mindre udtalt.

Kl. 19,05 var det tydeligt, at farven var ved at svinde bort. Vi tog øjeblikkeligt vort månekort og afmærkede de områder, som disse farver dækkede. Jeg iagttog farvningerne ved *Cobra-hovedet* og på bakketoppen, mens de svandt bort, indtil kl. 19,10, hvor de ikke længere kunne ses, og alt forekom at være som før, farvefænomenerne blev opdaget. De lyserøde bånd på randen af *Aristarch* var stadig tydelige, men begyndt at blegne. De kunne ses uden filteret indtil kl. 19,15, hvor de forsvandt, og kraterranden antog sit sædvanlige udseende.

Det farvede område ved *Cobra-hovedet* syntes at være ovalt og dækkede omkring 2 gange 7 kilometer. Ovalens længderetning var orienteret nordvest-sydøst. Det andet farvede område, på bakketoppen på den anden side af *Schröter's Dal* var mindre, omkring 2 km i diameter. Det tredje område, de lyserøde bånd på randen af *Aristarch,* strakte sig over ca. 17½ gange 2½ km.

Selv om 24-tommers kikkerten er udstyret med et 70 mm kamera, var dette imidlertid ude af fokus, idet det var blevet efterladt således aftenen før. Eftersom der normalt medgår adskillige minutter med at indstille det, så billedet bliver skarpt, selv når observationsforholdene er 5 eller 6, var jeg absolut ikke stemt for at afbryde den visuelle observation for at indstille på dette flimrende billede. Da jeg aldrig havde observeret sådanne fænomener før, var det en skuffelse at se dem forsvinde, før de kunne registreres fotografisk.

Alle måneobservatørerne her på Lowell-observatoriet er nu overbeviste om, at der virkelig fra tid til anden optræder kortvarige, farvede pletter. For at kunne fastholde eventuelle lignende begivenheder i fremtiden, vil vi holde farvenegativfilm i beredskab, så kameraet hurtigt kan bringes i funktion.

TILFØJELSE:

Som direktør for Lowell-observatoriet vil jeg gerne have lov at tilføje nogle oplysninger vedrørende Greenacre-Barr observationen.

For mere end tre år siden begyndte vi på foranledning af flyvevåbnets Aeronautiske Kort- og Informationscenter en kortlægning af måneoverfladen ved hjælp af 24-tommers kikkerten.

I dette arbejde er den synlige halvdel af Månen opdelt i 72 sektioner, hvoraf den, der omfatter *Aristarch,* kortlægges af Greenacre og Barr. Førstnævnte påbegyndte sit detaillerede studium af denne egn i januar 1963 og var derfor særdeles fortrolig med den den 29. oktober, da han for første gang observerede områder med usædvanlig farve.

Når man skal vurdere en visuel observations pålidelighed, er observatørens kvalifikationer og mentale holdning af største betydning. Greenacre er en meget forsigtig observatør. Han havde længe været skeptisk med hensyn til rapporterede forandringer på Månens overflade og fandt det derfor til at begynde med vanskeligt at tro, hvad han så. Hvad angår påliděligheden af hans iagttagelsesevne, har lederen af kortlægningsprogrammet, Mr. Cannell udtalt, at han ikke kunne mindes, at Greenacre nogensinde havde indtegnet nogen nok så lille ny detalje på månekortet, uden at dens tilstedeværelse senere var blevet bekræftet af andre observatører.

Der er ikke foretaget ændringer i observationsteknikken eller instrumenterne i hele den periode, denne del af Månen er blevet studeret. Greenacre anslår, at han har tilbragt mindst 50 timer med at studere omegnen af *Aristarch* under forhold, hvor han ville have bemærket de nyligt observerede forandringer. Eftersom han var ude af stand til at opdage de farvede områder i 6-tommers søgeren, ser det ud til, at lignende fænomener nok ligger hensides de fleste amatørkikkerters muligheder.

John S. Hall,
Lowell-Observatoriet.

Flere pletter.

Sidste sommer, august 1964, fremkom en for os opmuntrende meddelelse under titlen: »Røde pletter på Månen«.

Hiroshima (Japan). — Nogle unge japanere, som er interesseret i astronomi, skal have opdaget flere rødlige pletter dækkende den sydlige del af månekrateret Aristarch. Denne observation, som fandt sted den 30. december 1963, er netop bleven offentliggjort gennem den fremragende astronom, M. T. Sato, ved Raguraguen Planetariet i Hiroshima, hvor de ovennævnte unge japanere, syv ialt, arbejdede under måneformørkelsen. Observationen bekræfter de ved to lejligheder fremkomne erklæringer fra de amerikanske astronomer ved Flagstaff Observatoriet i Arizona, som udtalte, at også de havde bemærket tilstedeværelsen af rødlige pletter i området ved månekrateret Aristarch. De to sæt observationer synes altså at være overensstemmende, men man afventer nye, forinden man vil fremsætte en hypotese om beskaffenheden af det omtalte fænomen.

»Le Courrier Interplanétaire, dec. 1964

/ *Aa.V.*

Rumskibe observeret på månen?

Mange læsere vil huske pastor Guy J. Cyr for hans mange — og ikke altid helt almindelige — spørgsmål til C. A. Honey's „Newsletter", dengang dette blev regelmæssigt gengivet her i UFO-NYT. At man som katolsk præst ikke uden videre kunne godtage Adamski/Honey's udlægninger, bl.a. med hensyn til reincarnation, forhindrer dog ikke, at samme pastor Cyr interesserer sig overmåde meget for astronomi og flyvende tallerkener som sådan, og han er personligt fuldkommen overbevist om eksistensen af ikke-jordiske intelligensvæsener og deres aktivitet i Jordens nærhed.

Dette gav sig udtryk i et indlæg i „Eagle Tribune", Lawrence, Mass., nr. 17, 1964, hvor pastor Cyr skrev:

„Sidste efterår observerede dr. James C. Greenacre og mindst fire andre astronomer Flagstaff, Arizona, tydeligt 31 enorme rumskibe på Månen. Efter megen rådslagning med kollegerne og specielt med luftvåbnet offentliggjorde han omsider sin forbløffende oplevelse, men kun få detaljer ad gangen".

Dette indlæg — samt et brev, som H. C. Petersen sendte til dr. Greenacre for at få pastor Cyr's påstande bekræftet, blev begge besvaret med et — frit oversat: „Kender jeg ikke noget til!"

Det følgende er pastor Cyr's nærmere redegørelse for sine synspunkter, skrevet som et nyt indlæg til „Eagle Tribune", der imidlertid kun optog begyndelsen og slutningen — og således udelod alle begrundelserne — den 23. februar i år, — omtrent en måned efter, at de havde modtaget indlægget!

Alle dokumenter i denne sag er venligst stillet til rådighed af H. C. Petersen. Dette gælder også den officielle rapport fra dr. Greenacre „Farvefænomener observeret på Månen", der til sammenligning findes gengivet foranstående, og som nok bør læses først.

B.J.

Herr redaktør:

I et brev til herr Harold R. Rafton, dateret den 30. dec. 1964 og offentliggjort i »Eagle Tribune« den 30. januar, skriver dr. James C. Greenacre:

»De røde pletter, som jeg observerede i nærheden af krateret Aristarch, blev ikke af mig på nogen måde sat i forbindelse med »ikke-jordiske intelligenser«.

Det er der, så vidt jeg ved, heller ingen, der har påstået, at han gjorde. Tværtimod erklærede jeg endda flere gange offentligt, at han ikke gjorde det, fordi han under de givne omstændigheder ikke *kunne* gøre det, uanset hvad hans personlige anskuelser var. Men i øvrigt vil han, når og hvis han gør det, kun være et nyt navn på en lang liste over professionelle, ultrakonservative måne-eksperter, som før og/eller efter ham har besiddet både frihed og mod til at rapportere, at de har observeret den ene eller den anden form for intelligent aktivitet på Månen.

Inden længe vil observatører måske hverken behøve frihed eller mod, for de såkaldte »røde pletter« er blevet set ganske hyppigt i de seneste måneder ved hjælp af det såkaldte måne-blink, et nyt apparat, der er blevet udviklet for NASA, som endog udlåner eksemplarer af det til alle astronomer, inclusive amatører, som findes kvalificerede.

Og lad os heller ikke glemme de adskillige store rumskibe, man så manøvrere i nærheden af måneoverfladen, mens Ranger-6 og senere Ranger-7 styrtede ned på Månen.

Hvad angår den serie observationer, der blev gjort i efteråret 1963 af »adskillige« astronomer i Flagstaff, Arizona, både fra Lowell- og Perkins-observatoriet, så er det tydeligt nok, at ingen af disse observatører DIREKTE har sat de såkaldte »pletter« i forbindelse med ikke-jordiske rumfartøjer — endnu. Hvis man imidlertid gør sig den dobbelte ulejlighed at læse og derefter omhyggeligt analysere ALLE de offentliggjorte beretninger —

og ikke bare breve, der er skrevet i en fart af øjenvidnerne, så vil man før eller senere opdage, at observatørerne — med eller mod deres vilje — skridt for skridt har udelukket alle andre RIMELIGE muligheder. I denne henseende finder jeg, at rapporterne fra og om hovedobservatøren, dr. Greenacre, er ovenud righoldige, både på bemærkninger og tegninger, som — når man betragter, hvad mange videnskabsmænd har offentliggjort om UFO'er — gradvis fører frem til den ene, uundgåelige konklusion: Der befinder sig ikke-jordiske rumskibe på Månen.

F.eks. udtalte dr. Greenacre i et foredrag, han holdt den 17. maj 1964 for en gruppe videnskabsmænd:

»Min første tanke var: »Russerne er kommet der før os«.

Hvis denne fremtrædende måne-ekspert, »skeptiker« og »meget nøgterne observatør« som sit første indtryk havde, at han ikke så andet end naturfænomener, f.eks. forårsaget af vulkanudbrud, meteornedslag el.lign., så gjorde han det i hvert fald gennem sin ovenfor citerede udtalelse særdeles klart, at dette første-indtryk kun havde meget kort levetid. Med andre ord: Gennem en udelukkelsesproces nåede han logisk frem til den ganske åbenbare konklusion, at det, han iagttog, var noget kunstigt, — noget, frembragt og kontrolleret af intelligenser af en eller anden art; og på grund af indgroede tankebaner — kunne disse intelligenser ikke være andet end russerne.

Han fik tydeligvis en anden »første tanke«, som han imidlertid ikke gav udtryk for gennem en enkel, ligefrem erklæring. Den kom som et puslespil: stump for stump via forskellige kanaler (Sky & Telescope, hans foredrag o.s.v.) over en periode på seks måneder. Med andre ord: hans store faglige viden trængte hans hjerne op i en krog og tvang den gradvis til at erkende, at de »ting« og »bevægelser«, han havde observeret, ikke på nogen måde kunne tilskrives hverken russerne eller andre fra planet nr. 3, fordi de var for store, for talrige og *for* fantastiske i deres manøvrer.

Alligevel kunne han, som hans ord og skitser klart viser, ikke komme bort fra den idé, at de dramatiske opvisninger, han havde været vidne til i oktober og igen en måned senere, var under en eller anden form for intelligent kontrol, eventuelt fjernstyring, — medmindre han troede på, at bjergtoppe er i stand til at løfte sig selv ved støvlestropperne og derefter parkere sammen i bestemte områder, således at de danner regulære sekskanter og lignende figurer.

En kendsgerning er det, at han efter nøje samråd med sine medobservatører og mange eksperter offentliggjorde nogle af de skitser, han havde tegnet af det, han havde observeret: 19 klart adskilte, SYMMETRISKE og geometrisk formede objekter i tre forskellige aeronautiske FORMATIONER. De enkelte »genstande« rangerede i størrelse fra 300 til 500 meter. I virkeligheden var der ialt mindst 31 såkaldte »pletter« og »bånd« foruden et ikke nærmere angivet antal »små hvide prikker« (hver med et tværmål på mindst 160 meter).

Nærmere præciseret, så tegnede han i nærheden af »Cobra-hovedet« 7 adskilte, klart geometrisk formede objekter, der glimtede som kæmpemæssige ædelsten, og som stod eller svævede således arrangeret, at deres ydre rand nøjagtigt dannede en cirkel med tværmål 4 km. Hvis man i rækkefølge forbinder centrerne af disse figurer (6 cirkler og et kvadrat) med rette linier, fremkommer der en smuk regulær syvkant. Identiske eller lignende figurer er set langt over 2000 gange på Månens overflade i løbet af de sidste 200 år — især af medlemmer af Det Kongelige Astronomiske Selskab i England.

Dr. Greenacre's skitse viser tydeligt nok en cirkulær formation. Han hævdede imidlertid udtrykkeligt — og dette er meget vigtigt — at dette »farvede område syntes at være ovalt og dækkede omkring 2 gange 7 kilometer«. Læg mærke til den store forskel mellem længde og bredde. I en cirkel er tværmålet naturligvis lig med diameteren og derfor lige stort i alle retninger. De vil derfor formodentlig give mig ret i, at det, når man tager observatørens meget fine kvalifikationer i betragtning, vile være fuldkommen latterligt at antyde, at den observerede forskel mellem længde og bredde skulle skyldes en fejlbedømmelse fra hans side. Efter min mening må derfor i det mindste nogle af disse »genstande« have bevæget sig, — således, at de på ét tidspunkt har dannet en cirkel, og på et andet en oval.

»Næsten samtidigt« så måneforskeren på en bakketop ca. 30 km derfra, på den anden side af »Schröter's Dal«, en anden såkaldt »plet«. Denne

omfatter imidlertid ikke ét, men derimod 6 klart adskilte objekter. Hvert af dem er en cirkel, og de er alle IDENTISKE. Hvad mere er, de står — eller svæver måske — på en sådan måde, at de tilsammen danner en perfekt cirkel. Endvidere er de nøjagtigt lige langt fra hinanden, således at hvis man i rækkefølge forbinder deres centre med rette linier, får man en regulær sekskant.

Fem minutter efter den ovennævnte, glimtende syvkants forbløffende tilsynekomst så dr. Greenacre, hvad han kaldte »lyserøde bånd« på randen af Aristarch-krateret. Dette er endnu en bekvem udtryksmåde bag hvilken, man vil finde masser af skjulte kendsgerninger, hvis man foretager et studium af kortet og skitserne, der er tegnet af det. Intet under, at der var ophidselse i observatoriet. I virkeligheden var de nævnte »bånd«, ifølge diagrammerne og den verbale beskrivelse, man finder her og der, — intet mindre end en gigantisk formation, der sandsynligvis befandt sig over Månens overflade: En figur som to reagensglas med åbningerne mod hinanden, $17^1/_2$ km lang og $2^1/_2$ km bred. Denne imponerende opstilling var sammensat af 6 »bånd« af to forskellige typer, og hvert enkelt klart adskilt fra de øvrige. Der var et U på $4^1/_2$ km i hver ende, og mellem disse befandt der sig 4 cylindre eller raketter på 4 km, anbragt parallelt to og to.

En måned senere dukkede 12 af disse »lysende masser« op igen. Halvdelen af dem dannede 2-kilometer-cirkelen på næsten samme sted som tidligere, mens de andre 6 dannede en ny dobbelt-reagensglas-formation over næsten det samme sted som sidst. Men denne gang var den rød, 19 km lang og varede i 1 time og 15 min.

Men dette er på ingen måde det hele: I et foredrag for en gruppe geologer afslørede dr. Greenacre endnu mere. Han fortalte dem, at den 29. oktober 1963, da han og herr Edward Barr studerede de tre »farvede pletter« (de to røde og den lyserøde) så der ud til at strømme små hvide prikker langs med dem. Derefter tilføjede han: »Jeg syntes, at BEVÆGELSEN på en eller anden måde virkede bekendt. Langt om længe faldt det mig ind, at det NØJAGTIGT så ud som skiltet foran et supermarked i Flagstaff: Pletter af rødt og hvidt lys, der forfølger hinanden tværs over det«.

Det pågældende neonskilt fremviste altså en RYTMISK bevægelse eller farveændring. En sådan ordnet aktivitet kan kun forklares rimeligt ud fra en eller anden form for intelligent handling udført af et intelligent væsen: Elektroingeniøren, der konstruerede apparatet.

Alle mulige rent uorganiske forklaringer, byggende på kemiske og fysiske kræfter, har været offentliggjort, men i betragtning af de foreliggende KENDSGERNINGER bryder de alle sammen som korthuse. Der er f.eks. sky-teorien. Kendsgerninger vedrørende Månen viser imidlertid, at de kræfter, der er nødvendige, for at skyer kan opstå og eksistere, ikke er til stede i fornødent omfang. Tyngden ved Månens overflade er således kun $^1/_6$ af Jordens, hvorfor atmosfæren ud fra en teoretisk betragtning skulle være yderst tynd. Mange prøver beviser virkelig — hver på sin måde — at der bogstaveligt talt intet atmosfæretryk er på måneoverfladen, og at den derfor er udsat for et uendeligt vacuum. Dette gælder for det gennemsnitlige overfladeniveau og derfor så meget desto mere for den egn, det her drejer sig om, idet det er en højslette; hvortil kommer, at »pletterne« yderligere befandt sig i en vis højde over plateauets niveau. Tilmed har dr. Greenacre udtalt, at han, mens han betragtede de to runde »pletter«, »— havde det indtryk, at han (jeg) kiggede IND I en stor,, poleret rubin, men ikke kunne se igennem den«.

Alene udtrykket »ind i« viser, at observatøren havde tydelig fornemmelsen af dybde i »pletten«. Under disse omstændigheder måtte dybden nødvendigvis være stor, sandsynligvis mere end 300 meter. Et parti af måneoverfladen — ikke et lys — der på en eller anden måde stod i kontrast til omgivelserne, ville fremtræde som en plet, hvis den var 300 meter i tværmål og blev observeret under de absolut gunstigste betingelser. I dr. Greenacre's tilfælde var der imidlertid kun én faktor, der sandsynligvis var på sit maximum: Hans skarpe øje. Hvad de øvrige faktorer angår, så havde han kun en 24-tommers kikkert, sigtbarheden var 4 på en skala op til 10, hvorfor han kun brugte 500 ganges forstørrelse, hvor ellers 1100 gange var muligt. Endelig var han nødt til at betragte »pletten« næsten lodret ovenfra.

Hvis vi derfor tænker os, at sky-teorien forklarer den underste del af denne »plet«, hvorledes gør

man så rede for det øverste lag, som befandt sig mindst 300 meter over plateauets niveau.

På grund af de herskende forhold på Månen ville luftarter, andre vulkanske udbrudsprodukter samt ophvirvlede materialer i forbindelse med meteornedslag — stige til vejrs og spredes så hurtigt og så langt omkring, at den formodede sky, luftudsivning, tåge, dis eller hvad De ellers ønsker at kalde det, ikke ville have noget at bestå af.

Hvad angår plasmoider (kuglelyn) eller andre plasma-ansamlinger, så ville heller ikke de have nogen akceptabel forklaring: En plasmoide under dannelse ville dø under fødselen, eftersom der ikke er noget atmosfæretryk til at holde de neutrale partikler sammen inde i den.

Iøvrigt har dr. Greenacre selv nok så nydeligt kasseret sky-teorien, i det mindste hvad angår hans egen observationer, da han i sit foredrag for geologerne udtalte: »Det var ikke noget, der mindede om skyer af støv eller luftarter«.

Teorien om »stoffer, der lyser, når den opgående sol hæver temperaturen«, er kun tilfredsstillende for dem, der for alvor har »mistet kontaktet med kendsgerningerne«. Det ligger nemlig således, at en anselig procentdel af de såkaldte »pletter« er set i egne, hvor solen ikke skinnede og ikke havde skinnet i nogen tid. På Månen vil et område meget hurtigt køle af og temperaturen gå mange grader ned, så snart solen ophører at skinne der. Hertil kommer, at Månens såkaldte »skal« er en meget dårlig varmeleder, og varmetransport ved hjælp af luftstrømninger er naturligvis umulig. Heraf følger, at denne luminescens-teori ikke gør rede for alle kendsgerningerne og derfor bør opgives.

Når man omhyggeligt har studeret, hvad visse videnskabsmænd, ingeniører, piloter og mange andre troværdige øjenvidner og forskere siger om UFO'er, finder man almindelig enighed mellem dem med hensyn til eksistensen af interplanetariske fartøjer. — Endvidere fremlægger de udmærkede grunde til at antage, at disse fantastiske maskiner, der ofte er af gigantiske dimensioner, kommer fra andre verdener: Mars, andre planeter, endog andre galakser. Hvorfor så ikke Månen? Spørgsmålet lød i begyndelsen latterligt, men en lang, metodisk undersøgelse af astronomiske journaler m.m. har bragt mig til den uundgåelige konklusion, at dusinvis af måneforskere og andre inden for de sidste 200 år har observeret tusinder af rumskibe på Månen.

Med venlig hilsen
Rev. Guy J. Cyr, S.M.,
321 South Broadway,
Lawrence, Mass. 01843.

TAVSHEDSMUREN

Hvad man ikke ved om verdensrummet.

Af Gordon H. Evans.

Udforskningen af det ydre verdensrum er kostbar og vil i de kommende år blive endnu mere kostbar. I 1962 gav USA omtrent $3^1/_2$ milliard dollar ud for at forberede himmelvejen. For året 1963 havde man anslået årsbidraget til 5 milliarder dollar. Apolloprogrammet (måneprojektet) vil skønsmæssigt koste 30 milliarder dollar.

Hvorfor giver USA så meget ud? Præsident Kennedy har sagt, at »vor fremtid på Jorden muligt afhænger af resultaterne i verdensrummet«. Grundene for nødvendigheden af at begive sig ud i det ydre verdensrum er dog meget svage. Lidt efter lidt bemærker man det.

Hvilke grunde er til stede?

Officielt tre:

1. en militær,
2. en forretningsmæssig og
3. en videnskabelig.

ad 1: Allerede en overfladisk analyse åbenbarer fejl. Satelliter i det første par hundrede miles over Jorden er ubestridelig til militær nytte. Men hvor ligger den militære værdi på Månen eller endog på planeterne? Som himmelske raketbaser rettet mod Jorden? Næppe. At slæbe projektiler op på Månen, når disse kunne udvikles her på Jorden, ville være lige så sindssygt som at tage vejen over Sydpolen for at komme fra et område til et andet område indenfor New York. Endvidere ville en fjende være advaret flere dage før, såfremt en raket blev affyret fra Månen. Som strategisk observationspost? Stadig usandsynligt. Når astronomerne ikke kan se alle månedetailler fra Jorden, hvorfor skulle man så antage, at enkeltheder på Jorden kunne iagttages fra Månen? De mennesker, som siger, at den, der behersker Månen, behersker Jorden, siger aldrig nøjagtigt hvorledes. Satelliter i det jordnære rum kan meget bedre gennemføre enhver tænkelig militær opgave end poster på Månen eller planeterne. Det er højst tænkeligt, ja mest sandsynligt, at de overhovedet ingen opgaver kan udføre derfra.

Overvejelser som disse vækker alvorlig tvivl om det fjerne verdensrums krigsværdi. Således har viceforsvarsminister i USA, J. H. Rubel, for kort tid siden i Aerospace Club fortalt, at årelangt og anspændt forskning m.h.t. militære igangsættelsesarbejder i verdensrummet ikke har kunnet opvise nye anvendelsesmuligheder. Når vore statslige bestræbelser i verdensrummet fra et militært synspunkt bliver berømmet, hører man faktisk kun om »det nære verdensrum«, efterretningssatelliter, bemandede verdenrumsstøttepunkter o.s.v. Den største del af pengene til verdensrumsforskningen bliver dog givet ud på måne- og planetprojekter. Som et forsvar mod en fjende på Jorden er det fjerne verdensrum blot en kostbar affære, men også praktisk talt værdiløs.

ad 2: Hvorledes står det til med den forretningsmæssige nytte? Præsident Kennedy meddelte i sin beretning til kongressen i januar 1962, at mens Apollo-projektet tidsmæssigt skulle fremskyndes, så ville udgifterne til verdensrumsforskningen være en overordentlig stor støtte for forretningslivet og arbejdsmarkedet. Det er rigtigt. Men hvis man vil sætte sving i forretningslivet, hvorfor så ad denne omvej..?

ad 3: Hvorledes stiller det sig med de videnskabelige mål? For den videnskabelige forskning er verdensrumsvovestykket usikkert. Man forringer de videnskabelige grene, der direkte angår menneskets velfærd. I første række gælder det de områder, der befatter sig med det organiske liv og politik. Af dem må vi forlange, at de sikrer fremskridt i bekæmpelse af sult og overbefolkning. Industrien beklager sig allerede over, at forskningsinstitutter og universiteter vil opsuge for mange kræfter for at tilfredsstille NASA's gradighed efter teknikere..

Prestigen.

Endnu et punkt må vi tage bort på forhånd. »Begge — Washington og Moskva — søger ud i verdensrummet for at øge prestigen, anseelsen og indflydelsen i verden«. Det er blandt de intellektuelle et yndet og logisk standpunkt. Det bliver dog sjældent nævnt fra ansvarlig politisk side, ganske simpelt fordi det er for latterligt.. Man kunne så mene, at lederne i USA og USSR var en smule tåbelige eller forrykte. Mange mennesker nærmer sig denne slutning ganske langsomt. Et stort antal mennesker bryder dog deres hoved over grunden til denne stærke trang mod verdensrummet. De opfatter den som meningsløs og mangelfuld, de sporer en kløft mellem udbytte og indsats, mellem løfter og muligheder.

Selvfølgelig er vore ledere hverken narre eller forrykte. De ved meget vel, hvor svage alle givne grunde for verdensrumsforskning er. De ved (sådan som vi også burde vide det), at der findes endnu en grund, én om hvilken der aldrig officielt er blevet talt.

Vi er ikke de første i verdensrummet.

Gennem mange år er vor klode nøje blevet iagttaget fra andre planeter. Vi er blevet iagttaget fra en anden verden, af en ukendt race, hvis hensigter og hvis herkomst er os ukendt. Før den anden verdenskrig var det en lejlighedsvis (endog tilfældig) kontrol, men efter atombomben og V-2 er kontrollen nu stærk og vedholdende. Det er kendsgerninger — ikke indbildning. Derfor søger USA og USSR ud i verdensrummet. Vi forsøger at fastslå, hvorfra vore besøgende kommer, for sluttelig at forsøge at

spærre dem vejen og adgangen til Jorden og om muligt (og hellige enfold) bygge et interplanetarisk afværgemiddel.

Hvilket bevis har vi for en så rystende følgeslutning? Beviset bringer os tusinder af mennesker, som har set fremmede rumskibe, som har været i nærheden af dem og umiskendeligt har set dem. Talløse radarteknikere, piloter, matroser og observatører på Jorden har set, hørt og endog følt dem. Over hele verden er fremkommet avisberetninger herom og fremkommer stadig. — Hundreder af beretninger. Og hvorledes reageres heroverfor fra officiel side? Med latter og spot..

Bag kulisserne.

Tilsynekomsten af ikke-jordiske besøgende har bag kulisserne i regeringskredse, i militæret og blandt videnskabsmændene udløst en rasende foretagsomhed. En del af historien i de sidste 15 år er skrevet af den nu afdøde luftvåbenofficer Edward J. Ruppelt. Han var betroet opgaven at arbejde med den tekniske undersøgelse af UFO's. Selv om hans beretning om »uidentificerede objekter« er skrevet under hensyntagen til de strenge statssikkerhedslove, så er det dog et bemærkelsesværdigt dokument.

Ruppelt fortæller os, at ATIC den 24. sept. 1947 overfor den kommanderende general over hærens luftstyrker bekendtgjorde, at »de meldte fænomener virkelig eksisterede«. Slutfølgen heraf var, at et nærmere studium blev grundlagt, og ATIC bad om en omfattende undersøgelse.

På et eller andet tidspunkt i 1948 blev resultaterne af dette arbejde sammenfattet. Et særligt tilfælde gjorde særlig indtryk på sikkerhedsofficererne i Dayton. To piloter fra Eastern Air Lines, C. J. Chiles og J. B. Whitted, så et torpedoformet UFO med »2 rækker vinduer«, hvorfra hvidt lys udstrålede«, suse forbi deres fly. Fra den bageste ende gik som en hale »en 15 m lang, orangefarvet flamme«. Med Ruppelts ord: »Atic's folk mente, at tiden var kommet til at give »meddelelse om situationen«. Det drejede sig om UFO'erne. Man antog, at de kom udefra stjerneverdenen. I arbejdet analyserede luftvåbnet mange tilfælde, som var berettet af «videnskabsmænd, flyvere og andre troværdige iagttagere«.

Tilbageholdelse af sandheden.

I mere end ti år har man fortalt offentligheden præcis det modsatte af sandheden. Vi er blevet bedraget i et betydningsfuldt anliggende. Dette bedrag er i det store og hele så let gennemskuelig, at det er ufatteligt, at nogen i virkeligheden tror på det. Kaptajn Ruppelt fortæller os f. eks., at ATIC's bedømmelser er blevet brændt. Hvis regeringsmedlemmer bliver spurgt om disse beretninger, svarer de altid, at sådanne beretninger »ikke eksisterer«. Eller de svarer, at en eller anden medarbejder muligt har taget en sådan mulighed under overvejelse, men at ATIC aldrig har udarbejdet en sådan officiel redegørelse. Med mellemrum udgives »Fact Sheets«, som sammenfatter angivelige resultater af UFO-forskningen. Det nyeste af dette blad hævder frejdigt, »at der ikke findes holdepunkter for, at disse iagttagelser skulle stamme fra ikke-jordiske fly, som skulle være styret af en intelligens«, og »at de ikke frembyder nogen fare for den nationale sikkerhed«, men de beder stadig alle, som mener »at besidde bevismateriale for tilstedeværelse af ikke-jordiske fly« om at meddele dette. Og »Facts Sheet« opfordrer alle, som iagttager et UFO, til omgående at underrette det nærmest liggende militære støttepunkt«. Hvorfor giver man i tusindvis af dollar ud til at undersøge noget, som ikke eksisterer? Hvrfor beder man folk om at meddele noget om et Intet?

Benægtelsesforsøg.

Men det mest forbavsende er den måde, hvorpå man fra officiel side svarer på usædvanlige iagttagelser. Man har set »balloner« flyve med hastigheder på over 1600 km/t. Stadig er planeten Venus på falskelig måde blevet forvekslet med en stor metallisk skive. Strålende oplyste luftbilleder har hængt noge meter over iagttageren og endog slukket hans billygter. Piloter, som har årelang tjeneste bag sig i flyselskaberne, har været så berusede, at de »har set tingester«. Større grupper af mennesker har oplevet indbildninger, som fuldstændig lignede hverandre, stemte fuldkommen overens og blev ens beskrevet. Ingen fornuftstridighed synes at være stærk nok.

De ansvarlige.

Selvfølgelig er det naivt at kritisere luftvåbnet for et program, som ikke stammer fra dette, og som

mange af dets ledende mænd måske slet ikke billiger. Statspolitik, som griber ind i verdensrummet, må bestemmes af de højeste civile myndigheder, af præsidenten selv, hans rådgivere, senioratet i senat og kongres. Hvis luftvåbnets general og dets følgesvende ikke har sagt os sandheden, er det kun sket, fordi de har ordre til ikke at gøre dette. Kun de civile myndigheder bestemmer adfærden overfor vore besøgende fra verdensrummet og planeterne, og regering og kongres burde holdes ansvarlig, såfremt denne politik er forkert.

De regulerede nyheders taktik.

Hvilke følger har disse eksempelløse, statsregulerede tanker? Til en vis grad sørger sandheden selv for censuren. Virkeligheden er for utrolig til, at de fleste kan tage den til sig. At virkeligheden trods alt ikke har fundet en sømmelig anerkendelse, kan dog for en stor del tilskrives den omstændighed, at pressen og offentlige videnskabelige diskussioner blander sig heri. Det synes, som om redaktørerne er blevet bedt om at tilbageholde nyheder og kommentarer som værende ubetydelige eller tilbagekalde disse. I den lokale presse i alle ikke-kommunistiske lande bliver ægte iagttagelser i uendelig stort tal gengivet — dog sjældent over radioen. De store aviser og tidsskrifter beretter sjældent herom. Når de endelig gør det, sker det ikke på forsiden, men på en af de andre sider og ofte med en vildledende, skæmtende overskrift. En Reuterdepeche i juli 1962 berettede fra Buenos Aires, at »cigarformede eller tallerkenformede« objekter i formation var iagttaget over forskellige dele af landet, fandtes gengivet i en tidlig udgave af »New York Times«, men blev ikke bragt i en senere meget mere læst udgave. »Distanceret« er sådanne beretningers sædvanlige skæbne — ofte slettes de efter avisens første udgave. For det andet ses denne tankeregulering ofte i forbindelse med ansete eller særligt eksponerede personer eller korporationer. Det er typisk, at der efter en enkelt udtalelse om UFO's fremsat af en kendt mandlig eller kvindelig personlighed — ofte følger tavshed. Åbenbart sker det efter et bestemt mønster. Som udtryk for nysgerrighed eller som antydning af, at der i et fænomen kan ligge et eller andet, fremkommer en meddelelse i et fagblad eller i den almindelige presse — der følger imidlertid ingen yderligere meningsudveksling eller kommentarer. Den betydende personlighed synes ikke mere at interessere sig for tilfældet. Endog breve forbliver ubesvaret eller besvares kun undvigende.

I april 1958 holdt Harold D. Lasswell i Det juridiske Fakultet på Yale universitetet for en forsamling fra Det naturvidenskabelige Akademi i New York et forderag over temaet »Mennesket i verdensrummet«. Den kendte lærde i forfatningsret og politisk videnskab sluttede sit foredrag med følgende bemærkning: »Det forudgående beror selvfølgelig på den antagelse, at Jordens beboere vil være i stand til at gennemføre de netop omtalte programmer, hvad der ikke er en afgjort sag. De uidentificerede flyvende objekter (UFO's) tillader måske den slutning, at vi allerede på *mistroisk* måde bliver iagttaget af repræsentanter for en vidt fremskreden civilisation, og at vore forsøg på at vinde fodfæste andetsteds måske bliver tilbagevist, fordi vi truer andre verdeners væsener«. Professor Lasswel har ikke senere uddybet denne interessante tanke, og han diskuterer den også meget ugerne.

Censurens metoder.

Den hemmelige efterretningstjeneste, der har til opgave at forhindre, at den brede masse bliver sig UFO'erne bevidst, stræber særligt efter at sørge for, at interessen herfor sættes i forbindelse med kendte videnskabsmænds navne. Uden tvivl er tidsskrifter blevet opfordret til ikke at offentliggøre brugbare artikler herom. Endvidere ved denne artikels forfatter, at mindst to bøger, som er skrevet af fremragende videnskabsmænd, i sidste øjeblik blev afvist fra forlagene, og efter at begge bøger udtrykkelig var bestilt. Den ene af bøgerne var skrevet af en udmærket, ung biolog, den anden af en førende tysk raketkonstruktør.

Det ligner frivillig censur. Eksemplerne er utallige. Censorerne arbejder efter den plan, at man bringer betydende faglige topkræfter til tavshed, når de viser interesse for UFO-sagen, og således forhindrer deres mindre betydende kolleger i at erfare noget om sagen eller i det mindste gøre dem så ængstelige, at de tier. Endvidere vil pressen og

---

Modstanderne tror at gendrive os, når de gentager deres meninger og ikke agter på vor.

Goethe.

---

publikum, som danner deres meninger efter fagfolkenes, aldrig alvorligt interessere sig for sandheden. Det ønskede resultat er, at hele temaet bliver stødt ned i den intellektuelle demimonde (»halvverden«, en klasse af letlevende kvinder, som søger at efterligne det fine selskab), og metoden har båret frugt, og heraf kommer igen det paradoks, at man er overbevist om fremmedartede rumskibe, mens ansete videnskabsmænd tilsyneladende, men også kun tilsyneladende ikke interesserer sig herfor.

De såkaldte folkerepræsentanter.

Men det vigtigste spørgsmål er, om vi skal erfare herom eller ikke. Den truende fare ligger i en omvæltning. To livsvigtige problemer står på spil: det ene gælder loven, det andet praksis. Vælgerskaren og kun den har ret til at træffe afgørelse i sager om elementær, national politik. Bevares, vi har en folkevalgt repræsentation — vi vælger dem, som regerer os. Men vi vælger dem, fordi de tjener vort altomfattende behov. Med den undskyldning, at folkerepræsentanterne regerer os, kan man ikke nægte almenheden denne ret. Hvis man nægter almenheden denne ret, idet man holder den store masse i uvidenhed, så er det så tungtvejende, som hvis man nægtede denne ret gennem magt. De folkevalgte repræsentanter er ansvarlige overfor os med hensyn til deres arbejde og regeringsmetoder. Men hvorledes skal vi kunne kræve dem til regnskab, når vi intet erfarer om væsentlige kendsgerninger eller overvejelser? Hvorledes skal vi kunne godkende dem eller deres politik, når vi end ikke erfarer, at store problemer er forhåndenværende? Der findes i dag stemmer, som kun kan hviske: Det ville være bedre at vente med videre fremtrængen i verdensrummet for ikke at synes overilet. »Måske bedrøver eller forskrækker vi vore besøgende«. »At handle overilet antyder frygt, og frygt tyder på fjendtlighed«. »Måske ville det endog være klogere at lade USSR have initiativet og så se, hvad der sker«. »Da vi jo i årevis er blevet iagttaget og overfløjet og ikke er blevet angrebet, vil der måske intet være vundet ved hastværk, men meget tabt«. »Det var måske bedre at bruge vore penge til fornødenheder på Jorden — og muligvis derigennem vinde større agtelse i verdensrummet«. Disse stemmer bliver kvalt gennem sikkerhedsforskrifter.

Det store selvbedrag.

Af hvilken grund vil præsidenten og kongressen forholde almenheden kendskab om noget, der på den ene side — i dette tilfælde i andre verdener — er kendt? Vore besøgende ved, at de er her. Derfor må de også bestemt vide, at vi er underrettet herom. Kan vi muligvis håbe på at snige os ud i verdensrummet, uden at de skulle fatte, at vi reagerede på deres tilstedeværelse? Mener vi virkelig, at det skulle bringe os fordele, når vi foregiver, at vi officielt ikke bemærker dem? Det er barnagtige forhåbninger. Man kan næppe snyde nogen, som er millioner af år forud for os.

Nødvendigheden af offentlig oplysning.

I slutningen af 40'erne og i begyndelsen af 50'erne har der en overgang muligt været grunde tilstede for at hemmeligholde kendsgerningerne om, at ukendte verdensrumsskibe var over Jorden. Lige så lidt som den enkelte i en fyldt sal kan råbe «brand«, lige så lidt kan staten gøre det. Da tiden viste, at der ikke var nogen åbenbar fjendtlighed til stede, fik hemmeligholdelsen grundstødet mod den eneste saglige grund. Efter slutningen af 50'erne blev den benyttet til at skjule betydningen af anstrengelserne for fremstød i verdensrummet.

Det andet hovedargument til gunst for offentliggørelse er praktisk og saglig. Muligt har de besøgende længe planlagt et eller andet med os. Hvad det kan være, kan vi kun formode. Nogle kloge formodninger er allerede fremsat. En dag — muligvis tidligere end vi tænker — blander de sig muligt i vore jordiske anliggender. I værste fald kan det komme til en invasion — muligt bedre, hvis det blev et protektorat. Mere sandsynligt er det dog, at der blev sat grænser for vor udforskning af verdensrummet eller for vor forskning på visse teknisk-videnskabelige områder. Hvis menneskene ikke er forberedt på sådanne tildragelser, kan der ved indtræden heraf komme ubehagelige sociale reaktioner.

Et alvorligt moralproblem kunne knække mange mennesker, som er blevet overbeskyttet mod virkeligheden. Selv en venlig, fremmede indblanding skaber uro i et samfund, hvis følelser ikke er forberedt herpå. Carl Jung sagde engang i denne sammenhæng, at den bedste vej til beskyttelse mod frygt for noget ukendt, var at fjerne det mørke i dette ukendte. Enhver, som opretholder denne tavs-

hed, skulle betænke, at den plan at beskytte almenheden for panik, muligt bereder vejen til endnu større panik, til større sociale forskydninger. At undertrykke en viden gennem statslig magt, gennem officielt bedrag, er naturstridigt og vil i den sidste ende slå fejl. Det er »forfinet politik«, som altid vil føre til definitiv forvirring.

Sammenbrud eller kosmisk bevidsthed.

Socialvidenskaben ser med deres advarsler sikkert ikke for sort på det. En beretning fra Brookings Institut antager, at det vil have alvorlige sociale følger, hvis det blev kendt, at der ude i rummet eksisterede et højt udviklet liv.. Man har formodet, at af alle grupper ville videnskabsmænd og teknikere kunne bukke under, hvis man opdagede forholdsmæssigt overlegne væsener, fordi disse mennesker på tydeligst måde er forbundet med »beherskelse af naturen«. Dr. Brookings holder dog den menneskelige ånd for for skrøbelig. Den er sejere, end han tror. Beviset for, at mennesket ikke er alene i solsystemet, tabet af det, som Harlow Shapley kalder »vor kosmiske ensomhed«, vil sikkert have en dybtgående virkning på menneskeheden, en virkning, som vi først nu har en tåget forestilling om. Men hvorfor skal det have negative virkninger? Hvis det under sådanne omstændigheder kommer til et sammenbrud i samfundsordningen, er det alene i griskhed og brutalitet.

Positiv forandring.

Vore ukendte besøgende har ikke peget på sådanne tendenser. De har endog næsten undgået al forbindelse. Sluttelig må særinteresser sikkert lide; kapitalismen vil måske komme i alvorlig fare, når højt udviklet fællesskab støtter sig på det sociale princip. Den marxistiske materialisme må føle sig ubehagelig berørt, når det klarlægges, at planetarerne anerkender GUD. Hvorfor kan vi ikke antage, at en ikke-jordisk kontakt snarere ville virke ansporende, forbindende og oplysende end ødelæggende, afstumpende og adskillende?

Når vi ser tilbage, kan vi sammenfatte problemet i al korthed.

Hvorfor lader man ikke meddelelse om en forandring, når den skal komme, tilgå offentligheden på naturlig måde og uden løgne i tiltro til folkenes sunde menneskelige forstand og i tiltro til højere væseners ansvarsfølelse?

Kilde: Flying Saucer Review, nov. 1963.
Oversat fra UFO-Nachrichten nr. 95/64.
Oversætter: Slej.

Det offentlige og de flyvende tallerkener.

Af Paul Norman.

Hvorfor fortsætter det offentlige en »neddysningspolitik« m. h. t. de flyvende tallerkener? For at erfare, at det forholder sig sådan, behøver man blot at undersøge de officielle forklaringer. Samtidig med, at flyvende tallerkener over for offentligheden hævdes at være nonsens, er de fleste regeringer beskæftiget med et undersøgelsesprogram og benævner dem Uidentificerede Flyvende Objekter (UFO'er). Lad os se på nogle enkelte forklaringer.

Besætningen på en kanadisk destroyer rapporterede to sådanne objekter. Flåderapporten anslog genstandene til at være to miles oppe og syv miles borte. Disse mærkelige maskiner blev set direkte samt opfanget på radar. Forklaringen: »Planeten Jupiter«! Den kendsgerning, at Jupiter ikke optræder i par og desuden var adskillige millioner miles uden for radarrækkevidde, var åbenbart uvæsentlig. Det offentlige slækker altså groft på logikken for at forøge antallet af forklarlige observationer i forhold til uforklarede.

Raketfolk på en flyvebase i Maryland, N.J., berettede om et UFO's kortvarige landing og start. For at forhindre øget interesse for sagen kom U.S. Air Force farende med en officiel forklaring: »Lys fra svejseapparat.. kraftselskabs mandskab reparerer højspændingsmast«. En kontrol hos kraftselskabet afslørede: »Ingen linie, der så meget som trænger til reparation«. Flyvevåbnet erklærede ha-

stigt i stedet: »Projektørlys på en farmers lade«. En undersøgelse i området blev så foretaget af folk, der ønskede at kende sandheden, og i den eneste bygning, der blev fundet, var der end ikke indlagt elektricitet!

Et manøvrerende objekt blev undersøgt af en politipatrulje nær Red Bluff, Californien. Som patruljen nærmede sig, blev dens radio tavs, da beskrivelsen af objektet blev sendt til hovedkvarteret. Det svævede 500 fod oppe og afsøgte jorden med et søgelys. Da patruljevognen kom nær, fløj den mystiske maskine væk. Den officielle forklaring: »Planeten Mars«. En astronomisk kontrol viste, at planeten Mars på dette tidspunkt endnu befandt sig under horisonten!

Pastor Gill's og 35 andre vidners velkendte observation over en Stillehavsø, hvor menneskelignende skikkelser vinkede ned til gruppen fra øverste dæk, blev officielt erklæret for at være planeten Venus. En anden observation af pastor Browning, hvor skiveformede objekter nærmede sig et cigarformet moderskib over Tasmanien, blev bortforklaret som Månen. Overalt begynder flere og flere mennesker at stille sig tvivlende over for luftvåbnets bemærkelsesværdige evne til at manøvrere med himmellegemerne efter forgodtbefindende.

Tidligere er mange observationer blevet indberettet af piloter i civiltrafikken, men nu er disse piloter gjort tavse af frygt for bøde eller fængselsstraf. Efter at have ladet disse nye bestemmelser træde i kraft, afgav U.S. Air Force en pressemeddelelse om, at observationsrapporternes antal var for nedadgående. På civilpiloters protestmøde mod disse bestemmelser sagde en talsmand: »Vi er tvunget til at rapportere observationer gennem officielle kanaler med fortrinsret til radioen fra ethvert sted i verden. Når vi så lander, bliver vi mødt af højtstående efterretnings-officerer og afhørt til langt ud på natten, når vi er trætte og længes efter at komme hjem til vore familier. Efter at have aflagt detailleret rapport advares vi om at være tavse og mindes om bøden og fængselsstraffen, og man fortæller os, at det, der fugte os i 15 minutter, var et lyn! Rend og hop; hvem har brug for denne Big Brother mentalitet?«

Til trods for alle disse neddysningsforsøg er sandheden langsomt men sikkert ved at sive ud. Professor Hermann Oberth, den moderne raketteknikS fader og medkonstruktør af V2, peger på, at den teori, der passer bedst på alle beskrivelser af flyvende tallerkener, er den om det kunstigt skabte tyngdefelt ved hjælp af elektromagnetisme.

Denne teori ville forklare objekternes manøvredygtighed, nemlig svæven midt i luften, vendinger på 90⁰ uden forandring i hastighed og pludselig igangsætning uden acceleration. Teorien forklarer også objekternes lydløshed, idet tyngdefeltet vil trække luft af sted sammen med genstanden. Den forklarer farveforandringen med et varierende kraftigt magnetisk felt, som afbøjer lysstrålerne, og også hvorfor objekterne indvirker på radio, TV og elektrisk udstyr, når de kommer nær sådant apparatur.

Et eksempel på denne indvirken på tændingen forekom i nov. 1957, da adskillige biler gik i stå, mens et stort, cigarformet rumfartøj passerede lavt hen over en motorvej. Da interessen og nysgerrigheden steg, udsendte luftvåbnet følgende forklaring: »Genstanden var en luftspejling. Biltændingerne svigtede på grund af fugtighed«. En ideel forklaring, hvis bilerne havde været ved at forcere en flod. Men grunden til, at bilerne satte sig i gang igen umiddelbart efter, at genstanden fløj væk, blev ikke oplyst. Den slutning, der blev draget af professor Menzel ved Harvard Universitetet, gik ud på, at de nervøse føreres fødder »druknede« karburatorerne, da »luftspejlingen« viste sig. Det er sandt, at karburatorer af og til »forsluger sig«, når der bliver gjort forsøg på at starte en motor, men er den først kommet i gang, kan man pumpe speederen konstant, uden at det resulterer i andet, end at motoren sætter farten op eller ned, og den række af sammentræf, der er nødvendig for at standse så mange biler på én gang, er mere fantastisk end at erkende sandheden. Sådanne forklaringer får én til at spekulere over, om visse af vore professorer ikke har glemt at udskifte de lærebøger, der fortæller, at rumraketter er umulige, fordi der ikke er noget at skubbe af mod, samt meddeler, hvorfor atomet ikke kan deles. Enten forsøger professoren at hjælpe det offentlige med neddysningskampagnen, eller også tilhører han en anden tidsalder.

Et studium af opfindelsers og nye idéers historie afslører noget meget interessant om ortodoksiens mænd. Det tekniske område vrimler med tragikomiske eksempler, selv hvis vi undlader at nævne Louis

Pasteur på det medicinske og andre felter og Billy Mitchels fra før flyvemaskinernes tid.

Da Brdr. Wright foretog deres første flyvetur på 124 fod, var der kun 5 vidner, fordi de ortodokse var sikre på, at flyvningen ville være umulig. Aviserne mente, at rapporten om flyvningen var for absurd til at trykke, og to uger efter, at begivenheden havde fundet sted, angav den tids førende videnskabelige tidsskrift 12 grunde til, at tingesten ikke kunne flyve.

Da Edisons fonograf for første gang blev demonstreret for Det videnskabelige Akademi i Paris, blev et af medlemmerne vred, fo'r op og råbte: »Den demonstrerende opfinder er svindler og bugtaler«.

I bedste fald er ortodoksien kun stilstanden mellem fremskridtene.

For myndighederne er det ikke et spørgsmål om: »Eksisterer de flyvende tallerkener?« men snarere om: »Hvordan, hvorfra og hvorfor?« Og medens denne artikel bliver skrevet, nærmer N.A.S.A. sig fuldendelsen af et rumforsøg til Mars, der skal afgøre, hvorvidt de to småmåner er naturlige eller kunstige. Før 1877 blev verdensomspændende observationer af denne planet foretaget med jordens største teleskoper, når den var nær på os — og ingen marsmåner blev set. Men i 1877 blev de små måner set selv gennem de mindste teleskoper. Myndighederne ved, hvis satellitterne viser sig at være kunstige, at en civilisation, der kunne opsende rumstationer i 1877, ville være i stand til at sende rumskibe til jorden i 1947.

Et andet forestående forsøg skal sammenligne tiden på et atomur på jorden med et atomur ombord på en accelererende raket for at verificere eller forkaste dr. Einsteins relativitetsteori.

Måske vil 1965 vise, om de flyvende tallerkeners hjemsted ligger nært eller fjernt — eller begge dele!

Kilde: »Australian Flying Saucer Review«, okt. 1964. -/PN.

Redaktionens tilføjelse:

Hvis nogle af læserne skulle være interesserede i at studere yderligere eksempler på den utrolige mangel på fremsyn, som »ortodoksiens fædre« i tidens løb har lagt for dagen — så kan vi nævne, at den velkendte *Arthur C. Clarke* har skrevet en fremragende bog herom, *»Profiles of the Future«*. Det oplyses, at »Pan-Books» har udsendt den i billigudgave, hvorimod vi ikke ved af, at den findes på dansk.

Clarke har nogle ganske artige kommentarer at fremføre. Han fortæller f. eks., at i 1878, da Edison arbejdede på glødelampen, nedsatte det britiske parlament en komité til undersøgelse af sagen. Man fandt, at Edisons idéer var »gode nok for vore transatlantiske venner.... men ikke værdig til praktiske og videnskabeligt indstillede mænds opmærksomhed«.

Hvis UFO-gåden får en snarlig løsning, vil der sandelig blive en del meget røde ansigter og temmelig flossede »navne« blandt den nuværende generation af »ortodoksiens fædre«. — Også her i landet! *BJ.*

Det første lille skridt fremad?

En ny 80-minutters dokumentarfilm om UFOer, med titlen »Fænomen 7,7« stod umiddelbart foran sin udsendelse, da vi sluttede redaktionen.

Filmen er optaget af Empire Film Studios, Hollywood, og en af selskabets medarbejdere forklarede den mærkelige titel således: »7,7 hentyder til de 7,7 % af omkring 8000 rapporterede tilfælde, som flyvevåbnet (det amerikanske O.a.) indrømmer ikke at kunne give nogen forklaring på«.

Et af de vigtigste afsnit viser det nu velkendte Socorro-tilfælde. Den 24. april sidste år så betjent Lonnie Zamora på sin hovedvejs-patruljetur et ægformet fartøj i nærheden af Socorro, N.M. Da han steg ud af sin patruljevogn for at se nærmere på det, skød der flammer ud forneden på den mærkelige maskine, den hævede sig og fo'r bort i ringe højde. (Se UFO-NYT 1965, side 42).

Aftryk efter landingsstel og afsvedet terræn blev undersøgt af flyvevåbnets øverste UFO-rådgiver, dr. J. Allan Hynek, og andre eksperter. Hynek erklærede senere, at han ikke betvivlede Zamora's rapport, og at han ikke havde nogen forklaring.

Major Maston M. Jacks, talsmand for flyvevåbnets hovedkvarter har for nylig tilskrevet Zamora en »troværdighedsgrad« på 100 % — i en udtalelse til Roger Treat, med henblik på en artikel i »Baltimore News American«. Endnu mere overra-

skende er det, at major Jacks i et brev til NICAP-medlem Robert Barrow, Syracuse, beskrev UFOet som et »fartøj« — selv om han stadig hævder, at der ingen tegn er på, at den skulle stamme fra rummet.

Denne officielle indrømmelse af, at UFOet var en slags ukendt maskine, er imidlertid et langt — og overraskende — spring væk fra de sædvanlige bortforklaringer såsom luftspejlinger, vejrballoner o.s.v.

Netop derfor k a n denne film fremkalde en voldsom reaktion. Den oprindelige Socorro-rapport fik enorm presseomtale, men tidligere har flyvevåbnet aldrig over for pressen indrømmet, at UFOet var et mærkeligt fartøj af ukendt natur. Hvis de havde, ville det sandsynligvis have været forsidestof, der for alvor ville have rettet opmærksomheden mod UFOerne.

Empire Film Studios siger, at denne dokumentarfilm er beregnet på at vise, at Zamorra's rapport hverken fremkaldte hysteri eller panik. Filmen vil få premiere i Socorro og vil derefter blive vist i hele USA.

En anmeldelse af filmen vil følge snarest muligt.

Kilde: »UFO-Investigator«, nr. 2 1965. -/BJ.

NYT FRA VIDENSKABEN

Mere om tyngdekraften.

Af Hans Lauritsen.

I UFO-NYT for marts-april 1965 har redaktør, ing. Frank Pedersen kommenteret min artikel »Nyt om tyngdekraften«, og jeg vil gerne påpege, at flere af Frank Pedersens konklusioner af min artikel ikke er i overensstemmelse med min opfattelse af det fremførte.

F. P. skriver: »Lad mig også i almindelighed fastslå, at de forskere, der arbejder med tyngdekraften, ikke er en samling undermålere, som på må og få udslynger en række usandsynlige hypoteser, der med få ord kan imødegås af enhver, som gider tage til genmæle«. Det er en misforståelse at tro, at jeg skulle anse tyngdekraftforskerne for en samling undermålere. Tværtimod mener jeg, at tyngdekraftforskerne tilhører de dygtigste og mest dristige forskere, vi har. Som F. P. rigtigt anfører, så har jeg i flere år arbejdet med problemerne omkring tyngdekraften. F.eks. har jeg deltaget i »Centre Européen pour les Rechercles sur la Gravitation« med hovedsæde i Rom siden oprettelsen i 1961. Jeg har gennemgået alle publikationer fra »The Gravity Research Foundation« i New Boston, ligesom jeg har studeret de mange forskellige teorier, fremsat under den første sovjetiske tyngdekraftforskningskongres i 1961 i Moskva. Der er fremsat i hundredvis af hypoteser af internationalt anerkendte videnskabsmænd, hypoteser som er indbyrdes modstridende i deres konklusioner. Det må da være klart for enhver, at ikke alle hypoteserne kan være rigtige. Den dag, en af hypoteserne bevises at være rigtig, må alle de andre hypoteser anses for at være helt forkerte. Netop derfor skal man bedømme dem alle kritisk, men ikke forkaste nogen af dem, medmindre man kan påvise, at de strider direkte mod beviste fysiske love.

Angående lavfrekvente elektromagnetiske bølger som årsag til tyngdekraften skriver F. P.: »Se, selv om man ikke har kunnet påvise eksistensen af disse bølger, så berettiger dette ikke til at konkludere i, at hypotesen er gal«. I min artikel anførte jeg kun, at hypotesen er tvivlsom. Iøvrigt har man konstateret, at solen og planeterne udsender ekstra lavfrekvente elektromagnetiske bølger med en bølgelængde på 10.000 km til 700.000 km. Disse udsen-

des især fra solen, ofte i tilknytning til solvinden. Jordens magnetfelt vibrerer i resonnans med solbølgerne. Men de lavfrekvente elektromagnetiske bølger har ingen indvirkning på tyngdekraften. De fysiske egenskaber hos elektromagnetiske bølger strider imod teorien om, at de kan være årsag til tyngdekraften. Selv de kraftigste elektromagnetiske bølger fremkalder kun en helt ubetydelig mekanisk energi på de stofpartikler, som de rammer. Deres energi manifesterer sig hovedsagelig i termokinetisk energi. Energirige elektromagnetiske bølger forårsager ionisering af de atomer, som de rammer. Selv de kraftigste laserstråler giver kun et ganske svagt tryk. Den elektrostatiske kraft, der holder atomkernerne sammen, ligger på ca. 10^7 elektronvolt per cm. De kraftigste laserkanoner udsender stråler med en betydeligt større elektrisk energi, og de opløser derfor det stof, de rammer, således at atomkernerne splittes ad. Hvis elektromagnetiske bølger skulle øve samme tryk på stof som tyngdekraften, så ville deres elektriske energi være så enorm stor, at alt stof ville blive splittet totalt. Det er således ikke overdrevet at betragte hypotesen om elektromagnetiske bølger som årsag til tyngdekraften som tvivlsom.

F. P. fortsætter: »Lige så galt er det, når man argumenterer med spørgsmål som, hvordan opstår dette fænomen og hvor kommer det fra«. Netop hypotesen om elektromagnetisk tyngdekraft inkluderer postulatet om, at alle himmellegemer udsender tyngdekraftbølger. Derfor betegnes alle himmellegemer for graviterende. Dr. Robert Kraft fra Mount Wilson og Palomar Observatorierne og Dr. WW. Krzeminski fra det Polske Astronomiske Institut har indgående studeret stjernerne Nova Sagittae, som måske kan give et bevis på den del af Einstein's teori, som forudsætter udsendelsen af tyngdekraftbølger. Nova Sagittae, som ligger 150 lysår borte, består af to stjerner med en afstand af ca. 24.000 km forbundet med en bro af brint. De to stjerner kredser omkring et fælles centrum så hurtigt, på $81^1/_2$ minut, at de skulle udsende tyngdekraftbølger, hvis sådanne da eksisterer. Disse bølger ville føre energi bort og formindske omkredsningsperioden. En sådan formindskelse er dog ikke konstateret.

De mange tyngdekraftteorier giver forskellige svar på spørgsmålene om, hvordan dette fænomen opstår, og hvor det kommer fra. Klarest besked giver neutrinoteorien. Neutrinoerne fra universet skabes ved termonukleare processer i stjernernes indre. Professor Joseph Weber ved University of Maryland har med stor dygtighed behandlet teorien. Dr. John N. Bahcall fra California Institute of Technology har fremsat et næsten færdiggjort projekt. En tank på 380.000 liter dybt under jordoverfladen fyldt med tetraklorethylene påviser neutrinoerne, som forvandler et kloratom til et argon 37 atom. Argon 37 er radioaktivt og kan måles med en Geiger tæller. Hver kvadratcentimeter af Jordens overflade rammes hvert sekund af 10 milliarder neutrinoer fra universet. Kun en enkelt af dem standses af Jorden. Jo højere temperatur i en stjerne, jo flere neutrinoer produceres der, og jo større er deres energi. Dr. Bahcall håber, at man ved neutrinoastronomi kan få værdifulde oplysninger om processerne i det indre af supernovaer, radiogalakser og quasistjerner.

Jeg kan helt tilslutte mig F. P.'s bemærkning: »Jeg har kun taget dette eksempel for at vise, at vi, der arbejder med ufo-sagen, helst ikke skulle bære os ad på samme måde som en del af de forskere, vi fra tid til anden angriber for at fremsætte letkøbte konklusioner«. Bortset fra at ufoerne sikkert anvender antityngdekraft til fremdrift, så findes der en stor lighed i problemstillingen mellem tyngdekraftforskningen og ufo-sagen. I begge tilfælde har man så mange forskellige opfattelser, at det ikke vil være objektivt at satse på kun én opfattelse, men man bør nok betragte alle opfattelser med en positiv og dog let kritisk indstilling.

H.L.

Red.:

Jeg takker H.L. for svaret, og dermed burde mine kommentarer være udtømt. Når dette alligevel ikke bliver tilfældet, skyldes det, at der er tilgået redaktionen meddelelser om, at mine bemærkninger havde karakter af forfølgelse og tydeligt viste, at jeg ikke havde forudsætninger for at tale med om tyngdekraften.

Jeg skal ikke her forsøge at bevise min baggrund for at kunne kommentere slige artikler, men nøjes med at bemærke, at man ikke ud fra mit navn og min adresse kan udlede noget som helst om min uddannelse og mine interesser.

M.h.t. »forfølgelsen« må slige udtalelser bero på

en ganske særegen tankegang. Hvis jeg ønskede at genere H.L., kunne jeg jo blot undlade at bringe hans artikler. Når man skriver artikler og fremsætter tanker offentligt, kan man ikke forvente, at alt godtages af alle uden kommentarer. Oftest vil det vel netop være sådan, at artikler, der kommenteres og dermed giver anledning til diskussion, bedst kan virke fremmende på de tanker, man gør sig om det behandlede emne, ligesom det lokker stadig flere oplysninger ud af dem, der ved noget. Personligt er jeg således meget glad for dette seneste indlæg fra H.L. og betragter det som en værdifuld uddybning og begrundelse af de tidligere fremførte synspunkter.

Fremskridt er ikke et resultat af stiltiende anerkendelse, men snarere et produkt af provokeret modstand. *F.P.*

Første astrobotaniske forsøg.

Jordiske planter kan vokse på Mars, såfremt de er »født« på planeten.

De store »fylotron«-anlæg, som er ved at blive frædigbygget i byen Gif-sur-Yvette (Frankrig) og som er af samme slags som de, der arbejder under C.N.R.S. (Centre national de la Recherche scientifique = Nationalt centrum for videnskabelig forskning), gør det muligt at skabe de mest variable klimaer, herunder også sådanne som formentlig råder på vore naboplaneter. (Fytotron = klimaregulator. O.a.).

Et team bestående af lærde under et fysiologisk/biokemisk undersøgelsesinstiut i USA har sat sig for at studere adfærdsmønstret hos de væsener, der lever i en marsatmosfære. Undersøgelserne bliver delvist financieret af N.A.S.A. (Nnational Aerial Space Administration), som ønsker at kende de livsbetingelser, der venter astronauterne i et ikke-jordisk milieu.

Det er velkendt, at spørgsmålet om liv på planeten Mars længe har været diskuteret med lidenskab, og at diskussionen nu om stunder slutter bekræftende. Det synes som om ækvatorområdet på Mars faktisk er dækket af et vegetationsbælte, hvis farve varierer med planetens årstider. For at genskabe de dertil svarende betingelser anvendte de amerikanske forskere kamre med en kunstig atmosfære. Nogle indeholdt 97 % kvælstof og 3 % kuldioxyd, andre var beregnet til dyreforsøg.

Under dyrkning i en atmosfære med 5 % ilt i stedet for 21 %, som den jordiske atmosfære indeholder, viser det sig, at foderbønner giver sunde planter, som dog i kemisk henseende har helt nye egenskaber. Lignende forhold gør sig gældende med rug, byg og jordnødder, som har kunnet vokse i en atmosfære uden noget indhold af ilt. Til gengæld går planter, der er avlet i en jordisk atmosfære, hurtigt til grunde, når man overfører dem til et marsklima.

Blandt dyrene har skildpadder kunne leve 54 dage i en atmosfære, der var fortyndet til $^1/_{10}$ af normalt jordisk atmosfæretryk. Rejeyngel udvikler sig korrekt, men bukker under ved lave temperaturer. Man ved, at dagtemperaturen er + 25° ved ækvator på Mars om sommeren, medens det natlige minimum er ÷ 70°.

Det fremgår af disse forsøg, slutter dr. S. M. Siegel, der er leder af forskningsgruppen, at det levende stofs muligheder, som vi jo kun kender ud fra de jordiske livsbetingelser, er langt større, end man troede. Vore astronauter må i denne henseende regne med meget betydelige overraskelser.

I al sin udfoldelse viser liv som sådan umådelig sejghed og styrke. Vore almindelige urter kan trives udmærket på planeterne, men de får dér helt andre egenskaber end her. Kort sagt, med hensyn til planteføde kan man leve på Mars, forudsat at de pågældende grøntsager er »født« på planeten. Det er tilstrækkeligt, at astronauterne medbringer en portion jordfriske frø, som derpå, når de sås under klimaforholdene på Mars (eller Venus), vil give en ganske uventet høst.

Pierre Devaux i »Le Figaro« af 8. maj 1964.
/Aa.V.

At blive fornærmet, fordi man er i mindretal, øger ikke respekten for ens meninger. Fornærmelse er en meget ufrugtbar sindstilstand og aldeles umulig at føre angreb fra.

R. Riemann.

Mystiske lysglimt er set på Venus.

Russisk videnskabsmand konstaterer, at planeten har atmosfære, der ligner Jordens.

En sovjetisk videnskabsmand har opdaget mystiske lysglimt på planeten Venus' natside, oplystes det på en videnskabskonference på Krims astrofysiske observatorium.

Videnskabsmanden, professor Kosyrov fra Leningrad, sagde på konferencen, at han observerede lyset sidste år og fortsætter sin søgen efter disse glimt, som menes at stamme fra ukendte processer, der foregår i de nedre lag af de tætte skyer, der konstant er pakket omkring Venus.

På konferencen, der drejede sig om »Studiet af planeter i den jordiske gruppe« — d.v.s. vort solsystem — meddeltes det også, at det nu kan anses for helt sikkert, at atmosfæren omkring Venus indeholder kultveilte, ilt og vand — eller en atmosfære, der på visse punkter ligner Jordens.

Mars' atmosfære har ifølge de sovjetiske videnskabsmænd kultveilte og vand. Det er stadig et åbent spørgsmål, om atmosfæren på Venus har kvælstof eller formaldehyd, som professor Koxyrov mener at have konstateret spor af.

Konferencedeltagerne diskuterede mulighederne for at studere Jordens naboplaneter i nær fremtid og pegede på vigtigheden af at fastslå det nøjagtige indhold af kultveilte i disse planeters atmosfære. Dette stof bestemmer nemlig atmosfærens sammensætning og karakter på begge planeter.

Moskva-radioastronomen Vasily Moroz påpegede det vigtige i at udføre en omhyggelig spektralanalyse på den infrarøde udstråling fra Venus og Mars i 8 til 13 micron-området, fordi Jordens atmosfære ikke forvrænger observationerne i dette område af spektret.

Ukrainske astronomer har begyndt målinger af lyset fra Mars, og de foreløbige resultater af disse undersøgelser viser, at planetens overflade er meget ujævn.

»Berl. Tid.« den 8. juni 1965.

Livet går videre uden konklusioner.

Ukendt filosof.

Telepati -

humbug eller realiteter.

(Fortsat fra forrige nr.)

Telepati er et af de områder, hvor videnskaben også er vildt uenig. Der er mange videnskabsmænd, der holder fast ved påstanden om, at eksistensen af telepati ikke er blevet videnskabeligt bevist — på trods af de omfattende forsøg og utallige eksempler. De tvivler på, at der findes en forbindelse mellem to intelligenser — udenfor de normalt anerkendte sanser. Men en anden stor gruppe af alvorligt arbejdende videnskabsmænd forfægter den anskuelse, at vore sanser ikke er det eneste middel, der står til vor rådighed, når vi skal erfare et eller andet; de mener at det levende væsen er andet og mere end blot en kompliceret maskine.

Allerede Paracelsus — den moderne medicins fader, udtalte engang: „Ved hjælp af menneskets magiske viljekraft kan et menneske på denne side af oceanet opfange, hvad et menneske på den anden side siger og tænker".

Forskeren Dr. Fanny Moser forklarer, at alle foretagne videnskabelige eksperimenter, hvor „sender" og „modtager" var knyttet sammen af familie- eller venskabsbånd, lykkedes i langt større udstrækning, end hvor de to personer var fremmede for hinanden. Denne nære tilknytning letter de telepatiske forbindelse, men er dog langtfra nogen betingelse. Dr. Moser fortsætter: „Åbenbart står alle mennesker i usynlig forbindelse med hinanden, men telepatien trænger kun igennem, når den vedrører noget af interesse for den pågældende — det fremmede eller uinteressante trænger kun i undtagelsestilfælde igennem til bevidstheden, på samme måde som dagligdagens utallige sanseindtryk kun i begrænset omfang registreres af bevidstheden".

Kan man lære telepati, eller er det en arvelig egenskab?

Professor Rhine, der er leder af det parapsykologiske laboratorium ved Duke universitetet i USA, udtaler herom følgende: „Det forekommer mig ikke usandsynligt, at ethvert sundt menneske

kan udføre paranormalt arbejde, såfremt vedkommende kan fatte virkelig interesse for arbejdet og af hele sit hjerte arbejder tålmodigt med det. Vi ved, at tibetanske munke kunne lære deres elever „Vindens budskaber", som de kaldte telepatien".

Er kvinder bedre egnede til telepati end mænd?

Professor Rhine svarer: „Nej, vi har i alle tilfælde opnået ensartede resultater med begge køn ved vore eksperimenter, selv om det ser ud til, at det er en fordel, såfremt „sender" og „modtager" er af forskelligt køn".

Spiller alderen nogen rolle?

Også her svarer den amerikanske professor nej: „Alderen spiller sikkert ingen rolle, vore forsøgspersoner er mellem 4 og 60 år".

Har det nogen betydning, såfremt man er handicappet, for eksempel blind eller døv?

„Ja, det ser ud til, at for eksempel blinde mennesker udligner den tabte sans med en oversanselig opfattelsesevne, men måske skyldes dette, at den blinde har mere selvtillid og større interesse i at lære telepatien".

Flere religiøse sekter ynder at „tale i fremmede tunger", herom beretter den svejtsiske professor Flournoy fra Genf: „Mediet Héléne Smith var tilsyneladende et sproggeni, ånderne talte og skrev gennem hende, ikke blot mange forskellige jordiske sprog, men også de fire „astrale" fra Mars, Ultramars, Uranus og Månen. For eksempel „talte" marsboerne således gennem hende: „Sikéévai diviné zé niké crizi capri, ne ame orié antéch éze carimi ni ézi i nié pavinée hed lé sadri dé zé véchir tiziné Matémi misainmé ka lé umez essati". Dette skulle betyde: „Siké, vær lykkelig! Den lille sorte fugl kom i går og bankede på mit vindue, og min sjæl blev glad, den sagde, du vil i morgen få ham at se Matémi — du blomst, der giver mig liv. Mine drømmes sol". Dette påståede marssprog viste sig, ifølge professor Flournoy, at være en tro kopi af fransk — mediets modersmål. Efter mange undersøgelser, hvor mediet talte eller skrev arabisk, hebræisk og andre sprog, fandt professor Flournoy ud af, at der var tale om ren telepati, idet mediet kun kunne gengive noget, der enten var sagt eller tænkt af personer, hun på den ene eller anden måde havde været eller var i forbindelse med. Hun forstod ikke ordene, men deres indhold — tankerne — var blevet overført til hende.

„Herefter", siger Dr. Fanny Moser, „kan man finde forklaringen på de gamle beretningers „fremmede tungetale" i telepatien — et vidunder af forståelse, men ikke af tale".

Vi har her kun nævnt nogle få tilfælde, men der findes hundredevis af tilfælde og tusindvis af forsøgsrækker, og på grundlag af de hidtil foretagne undersøgelser er en lang række videnskabsmænd kommet til det resultat, at man ikke kan nære tvivl om fænomenernes eksistens. På den anden side påstår andre videnskabsmænd, at beviser som sådan ikke forefindes. Her som i mange andre tilfælde, for eksempel i ufologien, viser det sig, at videnskaben deler sig i to lejre — for og imod. Men måske er dette ikke et område for videnskaben, men for religionerne? Mangt og meget af det, videnskaben i tidens løb har bekæmpet forbitret og lidenskabeligt, har senere vist sig at være korrekt, og de samme videnskabsmænd har dog til slut måttet bøje sig.

Disse fænomener — som også ufologien — har en vigtig mission — de tvinger menneskene til at beskæftige sig med dem igen og igen, indtil sandheden kommer op til overfladen. Selv videnskaben kommen ikke uden om at befatte sig med dem — og vor viden vokser fra dag til dag.

Vi opdager microkosmos, vi undersøger havdybderne og kosmos. Alt dette er vigtigt, for menneskets videbegærlighed er uendelig. Men vi må ikke glemme, at der findes et stort uudforsket hvidt område, hvor det meste stadig er ukendt — den menneskelige sjæls dybder! De er og bliver de største og sidste af alle skaberens store hemmeligheder.

leif.

Et standpunkt er en tvivlsom dyd. Mennesket skal ikke stå, men gå!

Soya.

☆

Der hører mod til at handle imod sit gode rygte.

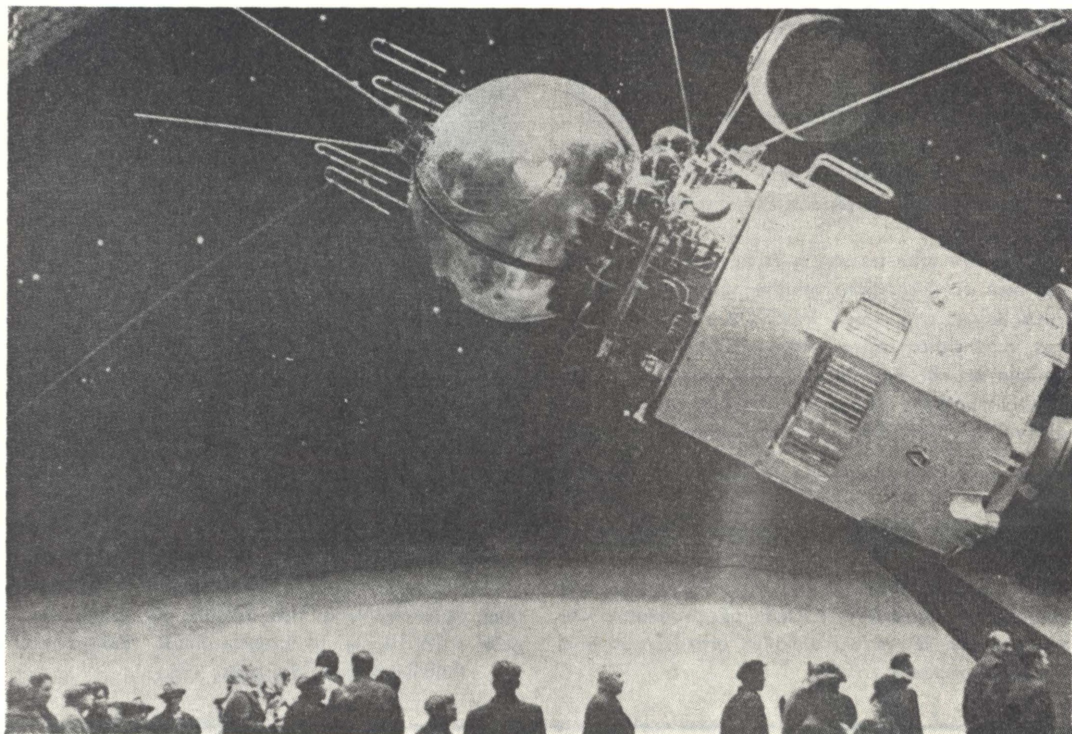
Sir Alec Guinness, britisk skuespiller.

☆

Den, der kan le ad sin ulykke, har skæbnen ikke overvundet.

Christian Kjellerup.

RUM-TEKNIK

Aktuelt.

Den 29. april offentliggjorde russerne en model af VOSTOK-rumskibet. Modellen (se billedet) viser den kugleformede kabine, instrumentsektionen samt sidste trin af raketten. (Dette afkastes dog umiddelbart efter at rumskibet er gået i kredsbane).

Kabinen er 2,3 meter i diameter og vejer 2,4 tons. Kabinen er den eneste del af rumskibet, der overlever landingen (se billede). Når den er nået ned i 7 km's højde åbnes lugen automatisk og kosmonauten skydes ud med katapultsæde, og lander for sig selv. Kabinens egen faldskærm åbner sig først i en højde af 4 km. Kosmonauten kan også forblive i kabinen under landingen. Inde i kabinen opretholdes normalt atmosfærisk tryk under turen, ligesom et varmereguleringsanlæg sørger for en temperatur på 12-25⁰. Desuden er kabinen udstyret med

— 3 koøjer of varmebestandigt glas.
— Fjernsynsanlæg til overvågning af piloten.
— Kronometer.
— Globus, der angiver rumskibets øjeblikkelige position.

— Drikkevand og madvarer.
— Radioudstyr.
— Luftfornyelsesanlæg.

Alt i alt vejer det tekniske udstyr i kabinen 800 kg. Kabinen og instrumentsektionen er under opsendelsen dækket af en strømlinet næsekappe.

Instrumentsektionen vejer 2,3 tons. Den indeholder bremseraketter, batterier, orienteringsudstyr og styreraketter. Fjernsynssendeanlægget befinder sig også her. Man bemærker de kugleformede beholdere med brændstof til styreraketterne (de indeholder sikkert også indåndingsluft for piloten). Rumskibet roterer meget langsomt om sin længdeakse for at opretholde den rette varmebalance. Instrumentsektionen afkastes, når bremseraketterne har fungeret.

Sidste trin afkastes som sagt lige efter opsendelsen, men er ikke desto mindre vist på modellen. Uden sidste trin vejer VOSTOK-rumskibet 4,73 tons, med sidste trin er vægten 6,17 tons og den samlede længde 7,35 meter. Man mener at VOSKHOD-rumskibet (vægt 5,34 tons) er en forstørret udgave af VOSTOK, evt. er kabinens diameter forøget noget. Det anses også for sandsynligt, at rumskibs-kosmos-drabanterne er af konstruktion som VOSTOK med spionage- og/eller videnskabeligt udstyr i trykkabinen.

H.S.

Danmark med i rumteknikken.

Tolv danske virksomheder og institutioner med interesse for rumteknik stiftede på et møde i København den 28. januar 1965 en organisation med navnet Danspace.

Dens formål bliver at søge orientering om forskning og produktion med henblik på dansk deltagelse i leverancer til internationale rumprojekter.

»Politiken« den 29. januar 1965.

OBSERVATIONER

UFOer over Skandinavien.

I maj og juni er der indkommet i alt 12 rapporter, der alle, undtagen een, var fra 1965.

»Meteoret«

Efter at have sorteret og gennemgået de indkomne rapporter og oplysninger er det på nuværende tidspunkt muligt at danne sig et skøn over, hvad der blev set. Endnu mangler vi en del rapporter og udklip, men disse vil sikkert ikke forrykke billedet.

Objektets (eller objekternes) bane har kunnet

bestemmes som værende tilnærmelsesvis syd-nord. Linien, som det har fulgt over jorden, strækker sig fra Rügen over Lund i Skåne og videre nordpå passerende lige vest for Siljan-søen mod Mo i Rana. Objektets højde over jorden var nogenlunde konstant 50-55.000 meter. Dette er noget højere end oprindelig fastslået, men højden er svær at bestemme med nøjagtighed på basis af rapporterne, hvor de for samme observationssted kan variere betydeligt fra observatør til observatør.

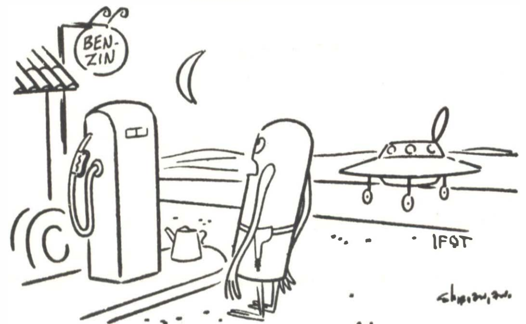
Objektets hastighed er endnu sværere at fastslå med bestemthed, idet man ikke fuldt ud kan stole på de opgivne vinkler, jfr. ovenstående. Hvis objektets bane har været synlig gennem 160^0, skulle det svare til en banelængde på i hvert fald 1200 km. Da det tog ca. 120 sekunder at gennemflyve banen, når vi op på en hastighed af 36.000 km/t. Imidlertid er det ikke givet, at objektet har været iagttaget helt så langt. Selv vil jeg, på basis af teksten i rapporterne, nærmere regne banelængden til ca. 900 km, og det vil så svare til en hastighed på 27.000 km/t. Dette ville være betydeligt mindre end et meteors hastighed, men til gengæld den omtrentlige hastighed, hvormed en satellit ville gå til grunde.

Hvordan med selve observationerne? Ja, de fleste taler om to grupper objekter lige efter hinanden. I hver gruppe var der objekter i tre etager med gnister bagud i flyveretningen. Alle objekterne delte sig hele tiden og blev til mindre og mindre genstande. Nogle observatører kalder objektet en »byge af gnister«, medens andre taler om, at det ene af objekterne faldt lidt tilbage i forhold til de andre, for igen at slutte op på sin plads. Det varede kun ganske kort. De to grupper af objekter var omgivet hver for sig af en lysende korona. Alt dette taler både for og imod rumskibsteorien. Et moderskib, der udskilte rekognesceringsfartøjer, ville imidlertid ikke se sådan ud. Jeg kan heller ikke forestille mig formationer af tallerkener under opløsning. Til gengæld finder jeg det mærkeligt, at objekterne er i stand til at ordne sig i grupper på ovennævnte måde. Man kunne evt. forestille sig en satellit under opløsning, som bestod af to objekter, og som i virkeligheden var satellitten plus et udbrændt rakettrin, men at både satellitten og rakettrinet skulle dele sig i hver tre grupper, med flere fragmenter i hver gruppe og ordnet pænt tre og tre under hinanden, finder jeg mærkeligt. Man kan godt forestille sig, at et meteor under opløsning kan dele sig i flere stykker, og at disse stykker vil kunne lægge sig i »kølvandet« efter hinanden, såfremt de under opløsningen ikke bliver slynget langt fra hinanden. Dette har jeg også fået bekræftet hos observator Axel V. Nielsen fra Ole Rømer-observatoriet. Så *kan* det selvfølgelig tænkes, at et objekt bliver opløst i tre objekter, der bliver slynget så langt fra hinanden under opløsningsprocessen, at de *ikke* lægger sig i hiandens «kølvand«. Disse tre objekter opløses så igen i mindre objekter, der lægger sig efter hinanden. Dette *kan* være forklaringen.

Objektets størrelse er meget svær at bedømme, men efter bedste skøn vil jeg antage, at det har strakt sig over i alt 3-5 km.

Konklusion: Det er svært at sige med sikkerhed, hvad det har været, men sandsynligvis har der været tale om en satellits undergang. Højden, hastigheden og banen sandsynliggør dette. Ifølge afdelingsmeteorolog Asger Lundbak har amerikanerne oplyst, at der på samme tidspunkt skulle passere en amerikansk militærsatellit over Danmark, og denne satellit menes ikke iagttaget siden. Dette taler også til gunst for satellitteorien. Disse oplysninger fra USA kan man dog ikke få bekræftet med nøjagtige data, da det drejer sig om en militærsatellit, men man må vel formode, at de er korrekte.

Observator Axel V. Nielsen beretter forøvrigt, at man i USA udtaler sig varsomt i et sådant til-

– Tag fingeren ud af øret, jordmand, og lyt til mig . . .

fælde, idet det har vist sig ved et lignende fænomen over USA den 31. marts, at der ikke var tale om en satellit som først antaget, thi ved nærmere undersøgelse blev det fastslået, at der ikke var nogen satellit i det pågældende område ved observationstidspunktet.

.... Da man kan lære meget af ovennævnte observation, og da den ikke er uden interesse, har vi tænkt eventuelt at udsende den som særrapport i format som »UFO-NYT Junior«, blot tykkere. Der har tit vist sig stor interesse for rapportcentralens arbejde, og med dette lille hæfte kunne man også vise lidt om, hvordan man kommer til de opnåede konklusioner. Bortset fra det, vil den kunne blive interessant, blot i kraft af de mange avisartikler om observationen. — Hvis der bliver økonomisk mulighed for at udsende hæftet, vil der komme besked i næste nummer af UFO-NYT.

☆ ☆ ☆

Den første af månedens observationer stammer helt fra januar. Den 27. januar kl. 0740 var herr Bent Frankenfeld netop stået op. Han trak gardinerne fra vinduerne i sin lejlighed i det nordlige Aarhus og fik i det samme øje på et fladt, ellipseformet objekt (set fra siden) på den nordvestlige himmel. Objektet var rødligt og forsynet med en lang, sølvgrå hale. Der var overskyet den morgen, og objektet må have været under skydækket. Objektet forsvandt efter nogle sekunders forløb af syne i nord. Det var fuldkommen lydløst.

Den 2. februar kl. 1810 var frk. Ruth Zacho på en spadseretur ad Lilballevejen imellem Grydhøj og Nytoft (i nærheden af Bramdrupdam). Pludselig fik frk. Zacho øje på et rødt lys til højre for en lygtepæl ca. 100 meter længere fremme ad vejen. Hun standsede op og betragtede lyset. Det begyndte at flytte sig til venstre for lygtepælen, fortsatte i ryk tværs over vejen og igennem et hegn, videre henover en mark langs med et hegn, altsammen i en højde af ca. tre meter over jorden, indtil det forsvandt, d.v.s. slukkedes. Objektets størrelse var som en lille bold, og dets hastighed 5-6 km/t. Lyset fra objektet var stærkt, og det lyste konstant. Samlet observationstid 5 minutter.

Den næste observation fandt sted den 8. marts kl. 2055 ca. 8 km nord for Århus. Observatøren, herr E. G. Haugaard, beretter følgende: »Jeg gik tur med min hund. Det var en aften med usædvanlig klart vejr. Jeg stod og kiggede op mod himlen, da jeg fik øje på objekterne, og jeg fulgte dem med øjnene, indtil de forsvandt mod nordvest. De blev svagere og svagere, indtil man ikke kunne skimte dem mere, og da de forsvandt, var de endnu højt på himmelen. Deres farve var lys, og de var omgivet af gullige koronaer, der tildels smeltede sammen. De lignede sådan set »et dobbelt spejlæg«. Deres størrelse var som en ti-øre i udstrakt arm. De var helt lydløse, og jeg så dem i alt 10 sekunder«.

Så springer vi frem til den 30. april. Herr H.C. fra Rudkøbing skulle om aftenen kl. 2110 et ærinde på sin altan, da han mod sydøst får øje på »Venus«. »Venus« begyndte imidlertid at bevæge sig med vestlig kurs. Efter ca. et minuts observation foretog objektet et 90^0 drej mod syd og forsvandt af syne efter endnu et minuts observation.

Herr W. B. Nielsen fra Nørresundby fortæller følgende oplevelse: »Om aftenen den 10. maj kl. ti minutter i elleve stod jeg på altanen sammen med min kone. Vi iagttog nogle jagerfly, der gik på vingerne fra flyvestation Ålborg. Netop som flyene og lyden var væk, kom fire lysende skiver lydløst farende. De fløj først i række efter hinanden, dernæst skiftevis over og under hinanden, for til sidst atter at danne en række, inden de forsvandt af syne. Deres kurs var VSV og vi så dem i ca. 10 sekunder. Objekternes lys var rødligt, mat og konstant. Lysstyrken var middel«.

Den sidste rapport er fra Bornholm, og det er jo sjældent, at vi modtager rapporter derfra. Herr Preben Marker fra Nyker var ved at gå til ro, da hans forældre kaldte på ham, idet de havde fået øje på et mærkeligt lys. Da herr Marker så efter, viste det sig, at der stod en stærktlysende, orangefarvet kugle stille på himmelen i SSV ca. 10-15^0 over horisonten. Observatøren greb sin kikkert (12×50) og studerede objektet. I kikkerten kunne kun ses et kraftigt lys uden detailler. Efter fem minutters forløb gik lyset ud, som en glød der slukkes. Observationen fandt sted den 3. juni kl. 2220, og den var forøvrigt nævnt den efterfølgende dag med en notits i »Bornholmeren«.

Fra Norge har vi fået tilsendt en del avisudklip fra »Nordlandsposten« fra marts måned, hvoraf det fremgår, at der i det nordlige Norge er blevet

set flyvende objekter bl.a. den 5., 12., 16. og 24. marts.

Månedens øvrige observationer var fra Kiberg (Norge), Svendborg, Fasterholdt, Nibe, Kolding og Holbæk. *ej.*

Kulelyn over Dalsøyr?

Tysdag 24/11 1964 gjekk det over Gulen eit kraftig tordenvær, serleg kraftig var det over Dalsøyer-området. Om kvelden kl. 19,15 då Klaus Nerdal og kona kom frå floren etter kveldsstellet, såg dei ei lysande kule, ikkje særleg stor, som kom inn frå vest, i ein avstand frå dei, på omlag 150 m. Farten var heller ikkje serleg stor. Då kula var omlag 75 m. frå dei delte ho seg opp i tre små og ein større del. Før kula kelte seg opp var den rund. Dei tre minste kulene som vart utskilde heldt den runde forma, men den største fekk ei meir kanta form, og vaks i storleik til ein vanleg noko stor gummiball. Då dei delte seg opp, tok dei ei noko anna retning, to gjekk mot aust, ei mot nordaust, og den største mot sydaust. Klaus Nerdal og kona såg tydeleg at to av kulene fall mot jordi, den tridje fall ned i litt skog, so det var ikkje så godt å sjå, men den største gjekk forbi dei i ein avstand av omlag 30 m., då kom ho bak lovebygningi, så dei så ikkje at ho tok bakken, men ho kom ikkje fram att på den andre sida, so truleg gjekk ho og i bakken der. Der var ingen eksplosjon å høyra frå nokon av kulene då dei tok bakken.

Frå den tid dei fyrst såg kula og til dei tok bakken kunne det vel gå ei tid av omlag 15 sekundar.

Den kvelden då dette hende var den elektriske straumen burte i dette område, så det kan ikkje ha noko hopehav på nokon måte med kortslutning på dei elektriske ledningane. Kan dette ha vore eit kulelyn? Meldar.

— — —

Det er os desværre ikke bekendt, hvilket blad dette udklip stammer fra. Red.

Videnskabsmænd så en fl. tallerken.

MYSTISK FLYVENDE GENSTAND FIK GEOMAGNETISKE MÅLEINSTRUMENTER TIL AT LØBE LØBSK

SANTIAGO (RB)

Videnskabsmænd på Argentinas, Storbritanniens og Chiles baser på Sydpolen har meddelt, at de har iagttaget en usædvanlig flyvende genstand, der svævede lige over horisonten og fik deres geomagnetiske måleinstrumenter til at løbe løbsk, oplyser det chilensiske flyvevåben.

En britisk station meddelte, at genstanden var gullig-rød, men også skiftede farve til grønlig. Den svævede i zig-zag hen over horisonten i ca. 10 minutter.

Briternes iagttagelser blev bekræftet af de argentinske og chilensiske videnskabsmænd.

Chiles flyvevåben har udsendt en rapport fra den chilensiske sydpolsbase. I rapporten oplyses, at den mystiske flyvende genstand var blevet set to gange inden for 14 dage. Videnskabsmændene har taget 10 farvefotografier af den.

Chilenserne mener, at genstanden var lysende hvid. De iagttog den i ca. 20 minutter. Argentinerne sagde, at genstanden bevægede sig med stor hastighed.

(Viborg Stifts Folkeblad onsd. 7. juli 1965)

Endnu en meteorformation?

Mystiske lys over Australien.

Sydney (Reuter). Hundreder af telefonopringninger blokerede i aftes omstillingsbordene på radiostationer og bladredaktioner i Sydney, efter at en formation af lysende genstande var set bevægende sig hurtigt over himlen over New South Wales.

En talsmand for det australske luftvåben oplyser, at ingen flyvemaskiner fløj i formation på det tidspunkt, lysene på himlen blev observeret. Et øjenvidne fortæller: Det var et spøgelsesagtigt syn. Ingen lyd, blot otte lys i tæt formation. De bevægede sig for hurtigt til at være flyvemaskiner og for langsomt til at være et meteor.

Udklip 7. marts 1965. Bladets navn ukendt.

UFOLOGI

UFO-status.

Frank Pedersen.

Flere af bladets læsere har bedt os gøre status m.h.t. ufo-arbejdet. Hvad har vi lavet, og hvor langt er vi nået? Vi forstår godt, at mange ufo-interesserede finder tanken om en objektiv bedømmelse naturlig, men dette er blot ikke muligt. Ufo-sagen spænder over så mange områder, at et enkelt svar ikke vil være tilstrækkeligt. Problemerne angribes på forskellig vis ud fra den interesse og vægt hver enkelt lægger i dem, hvorfor svarene i høj grad må blive subjektive. Alt dette skal ikke være noget forsøg på at slippe for en stillingtagen, men må tages som en nødvendig baggrund for den personlige vurdering, jeg i det følgende skal forsøge at give:

1. *Er ufoerne en realitet?*

Svaret må blive et klart ja. Rapportmaterialet er af så stort omfang og så overbevisende, at man ikke skal have beskæftiget sig ret længe med sagen for at få dette bekræftet. Observatørerne tæller folk fra alle samfundslag og stillinger og med alle uddannelser som baggrund. Alligevel må det erkendes, at mange endnu ikke føler sig overbevist og hvorfor? Man kræver beviser og henviser til falske rapporter. Vel findes der falske observationer og observationer, som har en anden forklaring, men tilbage bliver alligevel et så overvældende antal rapporter, at en bortforklaring ikke er mulig, men det skal villigt indrømmes, at dette ikke synes at være nok. Menneskene er ofte således indstillet, at selvoplevelse er den eneste mulighed for accept.

2. *Hvad ser man?*

Dette er straks sværere at besvare, for man har tilsyneladende set ufoer i mange forskellige udformninger. Man har set dem enkeltvis og i formationer af forskellig art. De har bevæget sig både i lave og store højder og med varierende hastigheder, der spænder fra uhyre store hastigheder til hastigheden nul. De udfører manøvrer, som intet jordisk fartøj eller astronomisk fænomen ville være i stand til.

Det er altså et meget broget indtryk man får, men går man rapportmaterialet kritisk igennem, tegner der sig alligevel et billede af

visse hovedtyper, som synes at være de oftest forekommende.

a) Den skiveformede
b) Den klokkeformede (tallerkenformen)
c) Den kugleformede (Saturnformen)
d) Cigartypen
e) Ægformen

Opdelingen er grov, og der findes i hver kategori variationer, både hvad angår udseende og størrelse.

Undertiden lander objekterne, og de er ved flere lejligheder blevet iagttaget på nærmeste hold, således at man kender en hel del detailler, hvad angår formen. Der findes beretninger om forulykkede objekter som er blevet fundet i hel tilstand men derefter fjernet af myndighederne med efterfølgende mørklægning (Norge — England — U.S.A.).

3. *Hvor ses ufoerne?* Svaret kunne kort være: overalt, — for gennem radioamatører og avismeddelelser har man fået oplyst, at også i de kommunistiske stater observerer man ufoer. En undersøgelse af rapporterne synes dog at tyde på, at ufoerne optræder hyppigere over nogle områder end over den øvrige klode, samt at de måske følger et bestemt mønster i overflyvningerne. Franskmanden Aiemé Michel har foretaget en analyse af dette adfærdsmønster og er sammen med andre ufologer, der har foretaget lignende undersøgelser, kommet til den konklusion, at der er tale om en bevidst observationsplan. Nævnes bør det vel også, at antallet af observationer svinger fra år til år. Nogle mener, at der er tale om et bestemt cyclus i antallet af overflyvninger, men selvom 15 år synes at være et langt tidsrum, er det dog nok for kort til at kunne give et pålideligt billede af en sådan hypotese.

4. *Findes der rummennesker?*
For mig er svaret ikke svært, det må blive ja. Har man accepteret ufoernes eksistens, må man også samtidig erkende et intelligent liv bag fænomenet. For mig er disse to ting knyttet uløseligt sammen. Jeg ved, at en del mennesker erkender ufoernes eksistens, men samtidig tager de afstand fra tanken om rumfolk, hvilket vil sige, at ufoer er opstået ved en tilfældighed og altså også viser sig efter tilfældighedsprincippet. En sådan stillingtagen til problemet virker på mig højst ulogisk og forekommer samtidig forbavsende på baggrund af den materialistiske indstilling, som råder i verden i dag.

5. *Hvorfra kommer rummenneskene? — og hvordan ser de ud?*
Hele vor viden stammer fra kontaktfolk, d.v.s. mennesker, der hævder at have talt med besætningerne på ufoerne. En del af disse kontaktberetninger fortæller både om rumfolkenes udseende og angiver, hvorfra de kommer. Der angives i flere beretninger, at rumfolkene kommer fra Venus, Mars, Jupiter og Saturn, og at de stort set ligner Jordens beboere.
Da der oftest ingen vidner findes til disse møder med rumfolk, bliver bevisførelsen af problematisk natur, eller sagt på en anden måde, er der i højere grad tale om at tro på beretningerne, og dermed bliver det lidt af en temperamentssag, hvad man vil acceptere.
Accepterer man ovennævnte oplysninger, kan man sammenholde disse med de videnskabelige hypoteser om livsbetingelser på planeterne og den fysiske lovmæssighed, der synes at herske i universet. Ser vi her først på planeternes livsbetingelser, synes mulighederne jo ikke at være store, for de fleste astronomer vil jo højst anerkende laverestående former for liv på enkelte planeter. Man skal dog ikke lade sig slå ud af den grund. Et stadigt større antal videnskabsmænd har, på grundlag af års studier, rejst tvivl om de hidtidige hypoteser, og enkelte går endog så langt, at de mener, at der på flere af planeterne synes at være gode livsbetingelser for højere livsformer. De seneste års rumstudier har i det mindste ikke støttet de gamle teorier, og man kan vel i de kommende år forvente flere og mere positivt oplysninger på dette område.
Det vil vel også i denne forbindelse være rigtigst at nævne den mulighed, at rumfolkene kan komme fra andre solsystemer,og at de har brugt vort solsystems planeter som baser. For mig personlig står begge muligheder åbne.
Kontaktberetningerne omtaler menneskelignende væsener, og det må rent logisk være et naturligt svar. Så langt øjet og vore instrumenter

rækker i universet, synes de samme enkle love og mønstre at være gældende, hvorfor skulle intelligensvæsener så danne en undtagelse? Enkelte kontaktberetninger omtaler væsener af et andet udseende, ja endog i andre dimensioner. Jeg skal være den første til at indrømme, at der sikkert i universet findes lige så mange steder med intelligensvæsener opbygget på en anden grundstofcyklus, som der findes intelligensvæsener i jordisk forstand. Jeg tror dog ikke på nogen kontaktmulighed mellem disse forskellige kategorier, hvorfor jeg må fastholde påstanden om menneskelignende væsener.

6. *Hvorfor optræder ufoerne i Jordens nærhed?* Her kan der ikke gives noget enkelt svar, men kun en række hypoteser. Inden vi ser på disse muligheder, må vi nok fastslå enkelte ting, som har særlig stor betydning i denne forbindelse.
a. Det, at ufoerne overhovedet viser sig nær jorden og i så stort et antal, udtrykker klart en teknisk udvikling, der er nået længere end den jordiske. Denne udvikling kan være 100 år forud for vors eller 1000 år (de gamle historiske beretninger synes at antyde en udvikling, der ligger 15-20.000 år forud), det er iøvrigt mindre væsentligt, under alle omstændigheder er den den jordiske overlegen på alle punkter.
b. Den eller de kulturer, der står bag ufoerne, er enten gået andre veje end den jordiske kultur, eller også har de været igennem den samme udvikling, men er blot nået videre. Begge muligheder er sandsynlige.
Den jordiske udvikling har i dag bragt mennesket i den situation, at vi kun har to alternativer at vælge imellem:
— Enten at ødelægge den nuværende kultur (helt eller delvis).
— Eller også at ændre den nuværende udvikling i retning af en konstruktiv udnyttelse af vore muligheder til gavn for hele klodens befolkning, hvilket kræver forståelse og samarbejde mellem og på tværs af lande og racer.
Såfremt rumfolkene har været igennem en udviklingsproces lig Jordens, har de tilsyneladende valgt den konstruktive mulighed med deraf følgende fremskridt som resultat.
Vender vi nu tilbage til spørgsmålet om, hvorfor de viser sig, står vi uden konkrete oplysninger, hvis man da ikke vil tage de oplysninger, som stammer fra kontaktberetningerne, til efterretning. Det kan være svært at tegne et billede på grundlag af de mange forskellige bøger, der er skrevet om dette spørgsmål. Næsten alle er dog enige om, at rumfolkene er venligtsindede, og at de ikke ønsker nogen tvangsmæssig indgriben i forholdene på Jorden. De holder os under observation og følger den jordiske udvikling med stor interesse. Ifølge kontaktberetningerne er de villige til at hjælpe os, men kun i den udstrækning, vi selv er villige (og modne) til at modtage hjælp og at anvende denne hjælp i konstruktiv retning.
Mange finder det underligt, at de ikke lander i stort tal og åbent tilkendegiver eventuelle hensigter. Dette finder jeg ikke spor mærkeligt, men i højeste grad i overensstemmelse med jordisk tankegang. Hvis vi opdager, at vore naboplaneter er beboede, tror man så, at vi straks vil lande og sige goddag? Nej, vi vil påbegynde en grundig observation for at få et billede af indbyggerne og deres udviklingstrin (hvis disse altså tillader en sådan observation). Kontakt vil først finde sted, når vi mener at have tilstrækkeligt med oplysninger, og kontakten vil ske gradvis.
Hvordan tror man iøvrigt, at rumfolkene ville blive modtaget i de forskellige lande på denne klode? Man ville mange steder forsøge at arrestere dem, udspørge dem, undersøge deres rumskib for at få nye »fiduser«. Ja, jeg kan endda levende forestille mig, at rumfolkene kan komme ud for alle mulige hændelser lige fra at blive slået ihjel til at blive udstillet i cirkus, eller i bedste fald blive udvist af landet for ikke at være i besiddelse af et pas.
Der er såmænd al mulig grund til ikke at kontakte Jordens befolkning, der endnu ikke, trods store tekniske fremskridt, har formået at skabe tålelige forhold for sig selv.
Men som sagt, alt dette er kun gætteri og løse formodninger, kun fremtiden kan besvare dette spørgsmål. Jeg kan i den forbindelse nævne, at NICAP har påbegyndt en undersøgelse af forholdene omkring ufoernes tilstedeværelse, og at

det resultat, man kommer til, vil blive udsendt i form af en bog.

7. *Hvad er UFOLOGI?*

Ufologi dækkede fra starten den forskning, der på grundlag af observationerne søgte at klarlægge disse gådefulde fænomener samt at udbrede kendskabet til »de flyvende tallerkener«s eksistens. Dette er selvfølgelig stadig ufologi, men i dag er der kommet så mange andre elementer ind i sagen, at det ofte kan være vanskeligt at finde ufoerne i dette brogede billede. Efterhånden som man har fået en fornemmelse af, hvor det hele snerper hen, har det været naturligt at inddrage nye områder, f. eks. af arkæologisk art, ligesom det har vist sig naturligt og nødvendigt sideløbende at studere, hvad f. eks. den officielle astronomi har at sige. Men i ufologiens navn beskæftiger man sig i visse krede med snart sagt alt lige fra vegetarianisme til religion og spiritisme.

Intet under, at det ofte kan være svært at få folk til på nøgtern måde at tage stilling til problemet »de fl. tall.«. Når aviserne ofte har gjort grin med sagen og »Ufologerne«, er det ekstremisternes skyld. Ufologiens værste fjender findes ofte blandt sagens egne medlemmer, hvilket man må gøre sig klart, når man møder vanskeligheder i arbejdet.

Ufologiens yderligtgående synspunkter bekriger hinanden med næsten alle midler, og parterne beskylder gensidigt hinanden for svindel, sekterisme m.m., og dette er UFO-sagens Akilleshæl. Dette sorte kapitel i Ufologien er måske den væsentligste forhindring for at opnå et godt forhold til officielle myndigheder, videnskabsmænd og pressen.

Findes der da ingen organisationer, som stadig holder sig til det, der var Ufologiens egentlige formål? Jo, det gør der, men så vidt det er mig bekendt, er det kun ganske få organisationer over hele verden, der 100 pct. har holdt sig dette efterretteligt.

NICAP indtager her en særstilling ved dels at være en af verdens største UFO-organisationer og samtidig en af de få, der råder over et teknisk apparat og en stab af virkelige kapaciteter til at foretage tilbundsgående undersøgelser. Endvidere har NICAP sat overordentligt snævre grænser for, hvad de vil beskæftige sig med officielt, og bliver af disse grunde taget alvorligt, hvor andre bliver gjort til grin eller i bedste fald overset. (Se artiklen side 123 i forrige nummer).

I SUFOI tilstræber vi at holde en rimelig midterkurs, der medtager må meget som muligt af det, der har tilknytning til selve UFO-gåden eller er nødvendigt til sammenligning eller som nødvendig forudsætning for forståelse af visse problemer. Det står naturligvis medlemmerne frit rent privat at beskæftige sig med, hvad de vil, lige fra borddans til yogaøvelser, når blot det ikke sker under påberåbelse af SUFOI.

Hvad der er rigtigt eller forkert med hensyn til Ufologiens dækningsområde, afhænger af, hvad man ønsker og tilstræber med en UFO-organisation. Vil man kun studere fænomenet for sin egen fornøjelses skyld og derfor er uden interesse for, hvad andre mener om sagen, ja, da kan man sådan set beskæftige sig med alt. Vil man derimod ud over det, sagen giver den enkelte personligt, også udføre et forsknings- og informationsarbejde, bliver grænserne for Ufologiens arbejdsområder straks meget snævrere. Kritiske vurderinger af behandlet stof vil spille en afgørende rolle i den udadrettede kontakt. Afhængig af, hvor man befinder sig på kloden, vil en række emner være tabu og derfor enten være udelukket fra organisationsmæssig behandling eller skal i det mindste behandles yderst varsomt. Ønsker man at kontakte andre, må det ske udfra modtagerens baggrund og forudsætninger, ellers er forsøget på forhånd dømt til at mislykkes.

Rent personligt kan jeg godt forstå, at mange mennesker beskæftiger sig med både religion, filosofi, spiritisme, ufologi m.m. Tilværelsen er fyldt med problemer, som kan beskæftige det tænkende menneske, der søger en forklaring. Jeg kan derimod ikke forstå, hvorfor man absolut skal dyrke disse interesser under et fællesnavn til lige stor skade for de enkelte interesseområder.

Religiøse forklaringer og udlægninger har lige så lidt at gøre med ufologi som hestesport og hønseavl (N.B. jeg interesserer mig iøvrigt for begge dele). Jeg har mange interesser også

blandt de emner, der ofte virker som anstødssten i forbindelse med ufologien, men jeg forsøger efter bedste evne at holde de enkelte interesser ude fra hinanden.

8. *Filosofiens tilhørsforhold til »de fl. tall.«*
Som for ufologi gælder det også for filosofi, at det kan være svært at afgrænse, hvad der bør medtages under UFO-sagen.
At filosofi hører til de emner, der både kan og skal medtages, hersker der for mig ingen tvivl om, men samtidig må det også fastslås, at de sagsområder, filosofien beskæftiger sig med, må være meget nøje knyttet til sagens almene og normale arbejdsfelter.
Der kan skrives meget om denne side af sagen, ikke mindst fordi en del af de filosofiske artikler har givet anledning til både offentlige reaktioner i form af latterliggørelse i aviser og blade og til indbyrdes stridigheder mellem »ufologer«. Det første kan man »måske« tillade sig at se bort fra, men de interne stridigheder kan kun være til skade for sagen.
Det, der i første række skaber uro blandt sagens tilhængere, er de filosofiske artikler, som angår den menneskelige etik, og som forsøger at give menneskene en ny livsopfattelse. Det står vistnok de fleste klart, at jordklodens beboere har behov for en ny og bedre opfattelse af, hvad det at være menneske er, og hvad det indebærer af forpligtelser overfor ethvert medmenneske på kloden. Det er noget, som vedrører os alle som mennesker, men det er nok et spørgsmål, om det på ufo-sagens nuværende stade er et anliggende, der bør knyttes uløseligt til sagen.
Det anstødelige opstår vel nok i første række på grund af de mange bibelcitater, der let giver det hele et religiøst præg. Forfatterne kan vel oftest kun bebrejdes, at de drager kristendommen ind i billedet, på trods af, at størsteparten af Jordens befolkning tilhører andre hovedreligioner. Vil man skabe en livsfilosofi til bedring af menneskeheden, må det ske på et grundlag, som kan samle og ikke via et af historiens ældste stridsspørgsmål.
Værre er det, at mange af de tilhængere, forfatterne får til den »ny lære«, desværre ofte misforstår det væsentlige og positive i de fremsatte tanker. Som sande efterkommere af tidligere tiders religiøse stridsmænd går de hårdt i rette med alle, der ikke straks kan acceptere det nye, eller som har en anden opfattelse af tingene. Man angriber alt og alle i flæng og ofte på uvidenhedens grund og i intolerancens navn. I sandhed et kosmisk arbejde, som med usvigelig sikkerhed vil føre menneskeheden videre ad de gamle baner.
I mine øjne tjener man altså sagen bedst ved at holde alle politiske og religions-filosofiske betragtninger ude af sagen.

9. *Kontaktpersoner og Kontaktberetninger.*
Verden over kender man vel i dag et sted mellem 2-3000 påståede beretninger om kontakt med besætningerne på »de fl. tall.«. Enkelte af disse kontaktpersoner er verdenskendte, men langt de fleste er kun kendt af en snæver kreds af ufologer, eller også har man blot glem deres navne, selv om man godt kan huske beretningerne.
En del af beretningerne har vist sig at være svindel, mange ved man ikke meget om, men et mindre antal har overlevet ethvert forsøg fra myndigheders og modstanderes side på at mane dem i jorden.
Kontaktberetningerne hører rent bevismæssigt til et af ufo-sagens vanskeligste områder, men derfor hører de alligevel med blandt de helt nødvendige arbejdsfelter. Det er derfor nødvendigt at foretaget meget kritiske undersøgelser og vurderinger af alt tilgængeligt materiale om påstået kontakt. Ikke så meget for svindlernes skyld, men af hensyn til de beretninger, som er sandfærdige, og fordi det skaber større respekt om ufo-arbejdet.
Jeg skal ikke her tage stilling til nogen enkelt kontaktberetning, men kun sige, at man både som organisation og som enkeltperson bør sætte sig grundigt ind i beretningerne, sammenholde dem med hinanden og med alle tilgængelige oplysninger, inden man enten forkaster dem eller anser dem for sandsynige; og så må man endda gøre sig klart, at man ikke dermed har fået noget som helst bevis, men i bedste fald et sandsynligvis rigtigt arbejdsmateriale.

Konklusion.

Igennem snart 20 år har denne sag beskæftiget

mange mennesker. Sagen har været genstand for megen omtale i pressen. Latterliggørelse var i de første 15 år det mest karakteristiske træk i den offentlige omtale, men trods uheldige infiltrationer fra sagen uvedkommende ting, har et stadigt større antal mennesker hørt om »de fl. tall.«, og interessen er stigende. Den jordiske rumfart og dens resultater har dels skærpet interessen og dels gjort folk mere lydhøre.

Verden over har mange mennesker gjort et stort og uegennyttigt arbejde m.h.t. indsamling, bearbejdning og vurdering af observationer m.m. Der er blevet holdt mange foredrag og udsendt mange pjecer og tidsskrifter.

Arbejdet er dog ikke afsluttet endnu. Vi mangler stadig at få sagen fuldt belyst, og vi ønsker, at alle officielle myndigheder giver klar og fuld besked om deres viden på dette felt. Vi må fortsætte med at indsamle *beviser* og at udbrede kendskabet til sagen og det arbejde, der gøres på privat basis. Alle ufo-organisationer bør på positiv måde udveksle erfaringer og resultater til gavn for sagen.

Efterskrift.

Dette blev jo en længere redegørelse for en række synspunkter, som helt igennem er mine egne, og som kun jeg selv hæfter for. Skønt subjektivt skrevet, vil en del af synspunkterne måske dog nok på enkelte områder holde for en objektiv bedømmelse. Jeg ved meget vel, at mange måske ikke er enige i de her fremsatte betragtninger, det eneste, jeg i så fald beder om, er, at man ved en vurdering af mine synspunkter meget nøje skelner imellem, hvad der i forbindelse med ufo-sagen måtte interessere den enkelte, og hvad der arbejdsmæssigt og informativt kan anvendes til gavn for sagens vider udbredelse. Min artikel dækker på ingen måde de interesseområder, jeg beskæftiger mig med, såvel indenfor som udenfor ufo-sagen.

F. P.

FILOSOFI

Under større synsvinkel.

Af Brinsley Le Poer Trench,

forfatter til »The Sky People« og »Men Among Mankind«. Han er også forhenværende redaktør af Englands »Flying Saucer Review«.

Når vi betragter alle de forskellige UFO-fænomener, som er rapporteret, og også det forvirrende udvalg af kontaktberetninger, som er kommet os for øre, opstår der en hel del forvirring og misforståelser blandt UFO-forskere.

Tilhængerne af dem, som erklærer at have været i kontakt med fysiske væsener fra en fysisk Venus, er tilbøjelige til at afvise og latterliggøre dem, der påstår, at de har talt med væsener i tilsyneladende fysiske legemer fra en »overjordisk« verden — og omvendt. De, der har mødt behårede dværge, små grønne mænd eller »uhyrer«, gendriver på deres side beretningerne fra dem, som er stødt på Jesuslignende væsener fra Saturn eller kvindelige rumpiloter fra Clarion — og omvendt.

Det er den ældgamle historie om igen. Den har gentaget sig gennem hele menneskehedens historie og genfindes i alle verdens religioner. Tilhængerne af en hvilken som helst af de store religionsstiftere eller profeter har altid erklæret, at netop deres religion er den eneste sande. De andre er kætterske.

De fleste UFO-forskere accepterer den ubestridelige kendsgerning, at rapporter om flyvende tallerkener og — ydermere — beretninger om kontakt med beboerne fra andre verdener og universer i nogle tilfælde er genstand for svindel, mystifikation

og mistydning. Desværre sker den slags ting på alle områder af menneskelig aktivitet. Ikke desto mindre — på trods af et antal mystifikationer og uforvarede misfortolkninger — er der nu en meget tungtvejende samling vidnesbyrd fra pålidelige observatører i alle egne af verden, som taler for eksistensen af de flyvende tallerkener. Der er også i dag et stigende antal mennesker, som desuden mener, at kontakter har fundet sted mellem ikkejordiske og jordiske mennesker.

Set fra et bredt synspunkt er der utvivlsomt et stærkere argument for eksistensen af tallerkenerne end for de egentlige kostakter, da det er indlysende, at der har været mange vidner — foruden radar o. l. — til tallerkenobservationer. På den anden side har »kontakterne« for størstedelens vedkommende været meget personlige affærer, næsten i retning af en »indvielse«. Imidlertid h a r nogle få kontakter haft gruppekarakter. Jeg tror, at den tid hurtigt nærmer sig, da de oftere og oftere vil følge et »gruppemønster«, fordi stadig flere af de personer, der muligvis kontaktes, slutter sig sammen i grupper.

Lad os da i en bredere sammenhæng se på disse mangeartede kontaktberetninger og deres øjensynligt forskellige detaljer. Vi må se det samlede billede i et nyt lys.

På denne jordklump i rummet, vi kalder vor planet, er der mange forskellige eksemplarer af arten Homo Sapins med varierende former, størrelser og farver. Tilfældigvis betyder det latinske ord »sapiens«klog eller vis. Hvem der end har rubriceret hele vor jordiske race med dette ord, må have været en uforbederlig optimist! Hvem det end var, er dette et sidespring. Lad os vende tilbage til emnet.

Hvis vi ser os omkring på Jorden, vil vi finde høje mennesker såvel som middelhøje og små. Faktisk er her også pygmæer. Desuden er der mennesker med kraftig hårvækst (hvilket enhver kan observere på en offentlig badestrand), og der findes nogle, som ikke er hårfagre.

Jordmenneskene har altid været bange for det ukendte og for det, de ikke forstår. Deres reaktion på det første er fjendskab, og på det sidste — latterliggørelse. I tusinder af år har vi været isoleret og »indespærret« på denne planet i udkanten af Mælkevejen. Nu gør vi vældige forsøg på at bryde ud fra vores ø i rummet og på at opdage andre verdener.

Skønt dette er en særdeles god bestræbelse, må man spørge: Er Jordens menneskehed parat til at møde beboerne fra andre kloder?

Jordmennesket har endnu ikke skaffet orden i sit eget hus. De sidste årtier har været vidne til de to største konflikter i historien, inclusive bombningen af Hiroshima og Nagasaki. Siden da er hundreder af atom- og brintbomber blevet afprøvet. Denne legen med ilden har sandsynligvis forårsaget anselig bekymring på vore naboplaneter (hvis beboere kan fortælle os, hvilke spændinger og reaktioner der mærkes i den omliggende del af universet som følge af denne letsindige misbrug af materiens byggesten?) og tilstrømningen af et betragteligt antal besøgende, som vil se, hvad her foregår. Det er værd at lægge mærke til (og burde aldrig glemmes), at skønt flyvende tallerkener er blevet set gennem hele historien, er de ikke kommet i store mængder før lige efter de første atombombeeksplosioner!

De kunne ligeledes være bekymrede over vore rumprojekter og vor betegnende stolte higen efter at »erobre« planeter og stjerner.

Jordmennesket synes ude af stand til at komme over disse krigstendenser. På sin sædvanlige forrykte måde foregiver det at afsky og beklage krigen, men nu — næsten tyve år efter afslutningen af anden verdenskrig — bliver biografier og bøger om krigen stadig offentliggjort og bliver øjeblikkelig best-sellers. Hvad læser folk mest af udover krigsbøger? Vi kender alle svaret: Bøger om sex og vold. De kan simpelthen ikke få det ud af kroppen. Mennesket må endog »slås« med sygdomme, »kæmpe« mod kræft, og selv nogle af vore kirker er stolte over at »føre krig«.

Alligevel har Jorden muligheder. Vort tekniske stade er endog meget højt. Hvis den åndelige og etiske udvikling ville gå lige så hurtigt, som teknikken har gjort det gennem de sidste 200 år, ville vi nu være rede til at rejse til stjernerne. Der er håb om, at dette i sidste instans vil finde sted. Over hele Jorden samler folk sig i grupper og indgår nærmere kontakt med hinanden, men desværre er disse mennesker et mindretal. I alt fald er verden endnu i dag i en forfærdelig tilstand.

Muligvis vil jordmenneskene i denne forandringernes tidsalder lære, hvordan de skal leve i fred

med hinanden. Hvis dette sker, vil de være rede til at møde andre menneskeracer fra et hvilket som helst sted med åbent sind og uden et uforbeholdent fjendskab.

Hvis det på den anden side ikke lykkes for jordmennesket at skabe orden i sit hus, og hvis det gennem skadelig brug af farligt legetøj sætter ild på bygningen, så kunne ikke-jordiske naboer fra »andre boliger« tage skridt i retning af at slukke ilden og genoprette en smule orden blandt de ungdommelige forbrydere.

Den afdøde general MacArthur's mest kendte (og aldrig dementerede) udtalelse, at den næste verdenskrig ville blive interplanetarisk, kunne hentyde til en sådan hændelse.

Kontakt med andre kulturer, andre racer og andre tanker fra andre kloder kunne blive den mest ansporende og oplysende begivenhed for jordmennesket. Men vil sidstnævnte race med dens indgroede egoisme tillade en sådan kontakt?

Igennem århundreder har de Ældre Brødre overladt os til vor egen udvikling. Hvis den yngre broder kan afstå fra at lave spektakel og forstyrrelse med sin leg med krudtet — og lære, hvordan man lever i fred med sine egne husfæller, så vi den ældre broder fra nabohuset være glad for at gøre hans bekendtskab.

Kilde: »Interplanetary News Service«, Report No. 11. -/HN.

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i al ting.

REDAKTIONEN.

Til redaktionen.

For en erfaren UFO-specialist vil nedenstående spørgsmål måske virke en smule naivt, men man bedes tilgive mig, da jeg er forholdsvis »nyankommen«.

Under læsning af Adamski's bog »Ombord i Rumskibe« er jeg blandt andet blevet temmelig forbløffet over følgende, og jeg vil derfor spørge, om Adamski har givet eller kunne tænkes at ville give nogen forklaring på det.

Jeg vil tillade mig at citere fra bogens side 101: »Der findes en smuk stribe eller et smukt afsnit rundt om Månens midte, i hvilken vegetation, træer og dyr trives, og hvor folk bor under behagelige forhold«. — Og lidt længere nede på siden: »Vi har selv et stort laboratorium lige på den anden side af månekanten — ude af syne fra Jorden — i den *tempererede* og køligere del af Månen«.

Mit spørgsmål er dette: Hvor ligger denne tempererede zone, som omtales i citatet? Den må vel fornuftigvis være placeret midt mellem den af Solen belyste og den mørke (af Solen ikke belyste) side. Med mit begrænsede kendskab til astronomi har jeg forstået, at Solen skiftevis belyser alle sider af Månen. Hvor kan dette beboelige område da være anbragt? — For man kan vel ikke tænke

sig en »mobil« civilisation, der bevæger sig i takt med Solens bestråling?

Ovenstående bedes venligst i k k e opfattet som et angreb på Adamski, men kun som et forsøg på at få en forklaring på spørgsmålet, som har optaget mig en del, og som jeg ikke har kunnet få belyst hos bekendte med samme alvorlige interesse for UFO-sagen som jeg selv. Måske andre læsere eller redaktionen kan hjælpe mig?

Iver O. Kjems, Sverrigsgade 45, S.

— — —

Lad mig med det samme slå fast, at redaktionen modtager og besvarer alle spørgsmål, selv om disse måtte indeholde kritiske bemærkninger. Ingen af os har patent på at kende den eneste eller hele sandhed.

Jeg er ikke sikker på, at jeg kan give et fyldestgørende svar på dette spørgsmål, og det er nok tvivlsomt, om nogen de første 5-6 år ville kunne give et acceptabelt svar.

Vi ved ikke noget bestemt om denne tempererede zone. Adamski er mig bekendt den eneste, der har fremsat påstanden om en sådan beboelig zone. Man kunne vel nok tænke sig en art mobil civilisation, men mere realistisk ville det vel nok være at tænke sig en evt. beboelse i en slags »baser«, hvor man kunstigt har skabt sig tålelige omgivelser for levende væsener.

Det er korrekt, at Månen skiftevis belyses på alle sider.

Såfremt de amerikanske rumforsøg (projekt Apollo) lykkes, vil vi sikkert inden 1970 have fået denne påstand fra Adamski enten be- eller afkræftet. *Frank Pedersen.*

— — —

Frank Pedersen har allerede ovenfor sagt, at »man« — og dermed også undertegnede — næppe vil kunne give et fyldestgørende svar på det fremførte spørgsmål på nuværende tidspunkt. Når jeg alligevel ønsker at tilføje et par bemærkninger, er det ud fra den selvfølgelige betragtning, at det netop er i sådanne tilfælde, det kan være af interesse at få forskellige synspunkter frem.

Netop belysningsforholdene på Månen hører til den relativt lille del af astronomien, der med en vis ret kan anses for fuldkommen sikker viden. Lige så sikkert er det derfor, at i hvert fald slutningen af citatet er noget vrøvl. Adamski har enten selv misforstået det eller udtrykt det meget dårligt. En »tempereret zone« kan kun opfattes enten som hr. Kjems gør det — og den må i så fald ganske rigtigt til stadighed »feje« måneoverfladen rundt — eller der kan tænkes på et klimabælte — der imidlertid så må forløbe på den anden led, ligesom Jordens klimabælter, altså rundt parallelt med Månens ækvator. Det er dog et stort spørgsmål, om ikke dag og nat på Månen skifter for langsomt, og atmosfæren er for tynd, til at der kan være tale om nogen temperatur-udglattende virkning, hvilket igen vil sige, at der ikke er nogen realitet i at tale om døgnets middeltemperatur på de forskellige breddegrader — og dermed om forskellige klimazoner. Skulle der imidlertid alligevel — på grund af faktorer, vi ikke kender — eksistere sådanne klimazoner, så k a n der være mening i Adamski's påstand, nemlig hvis den opfattes, som hvis der havde stået: »— lige på den anden side af månekanten — ude af syne fra Jorden — og i en vis afstand fra ækvator, nemlig i den tempererede og køligere del af Månen«.

Der er sandelig ingen grund til at undskylde det fremsatte spørgsmål. Adamski har selv været den første til at erklære, at hvad der vedrørte mennesket, livet og tilværelsen som sådan — altså nærmest psykologi og filosofi — var hans hovedinteresse og virkefelt, hvorimod han absolut ikke var fagmand med hensyn til teknik og videnskab iøvrigt — selv om han på flere af disse områder var forbavsende godt orienteret om selve linjen i den seneste udvikling. — Og hvor præcist og fagligt korrekt udtrykker vi andre os egentlig, når vi skal genfortælle noget fra et fagområde, vi normalt ikke beskæftiger os med? — Kritik har sandelig sin berettigelse og må endda betragtes som noget positivt, så længe den blot er saglig. Også i tilfældet Adamski.

Beklageligt er det derimod, hvis man med en flot håndbevægelse afviser en hel filosofi eller livsanskuelse, b l o t fordi Adamski af og til mishandler mellemskolefysikken lidt, — eller hvis man ryger i den modsatte grøft og gør hvert ord af »profetens« mund til en hellig ko, der end ikke må muges ud under. Begge dele er der desværre set grelle eksempler på i årenes løb.

Vi takker for det gode — og absolut berettigede — spørgsmål og beklager, at vi ikke er i stand til at give et præcist svar. *Børge Jensen.*

IGAP-NYT

Nyt fra IGAP og andre udenlandske UFO-aktiviteter.

Aktiviteten indenfor IGAP har i den forløbne tid naturligvis været stærkt præget af Adamskis bortgang. De fleste medarbejdere fortsætter som hidtil, medens andre effektiviserer arbejdet i deres aktivitetsområder, og atter andre kommer til som nye medlemmer.

Detailler omkring Adamski fra de sidste måneder før hans død, er under redaktion og vil blive tilgængelige i et særskilt hæfte mod en betaling af 10 kr. (se i den forbindelse annoncen andetsteds i UFO-NYT).

Nævnte hæfte skitserer også det fremtidige arbejde m.m.

Den af Adamski overfor HC fremsatte opfordring til at organisere Europa og Asien og senere andre områder effektiviseres nu, idet der samles medhjælpere til arbejdet, som ved årets udgang skulle resultere i udgivelsen af et engelsksproget tidsskrift, som vil blive udsendt til abonnenter over hele verden.

Det er planen ,at der skulle kunne blive et positivt arbejde til alle sider, således at vi samarbejder med *alle* UFO-bestræbelser, negative og positive og alle de, der ligger og træder vande derimellem, så vi kan gøre vor indflydelse gældende og hjælpe interesserede til at forstå sandheden om det store, vi er vidne til i vor tid.

I Frankrig har organisationen GEPA, som IGAP samarbejder med, haft adgang til fjernsynet. GEPA's præsident, forhenværende general Chassin, var ikke helt tilfreds med repræsentanten Aimé Michell's fremlæggelse af sagen. Han var for forsigtig og fik ikke nok ud af den chance, det er at være på TV. — Beklageligt, men vel vanskeligt — han er jo stadig tildels bundet af sin videnskabelige indstilling. Halløj, en telemeterskive — et øjeblik ....

Kl. var 17,24 den 22. juni. Vi bor højt med en dalsænkning under os mod vest. Min første indskydelse var en klump dun, f.eks. mælkebøttedun, men kikkerten, 7×50, afslørede fyren. Den var ca. 200 meter borte, ca. på størrelse med en tennisbold, højde ca. 30 m over jorden med en grøn mark som baggrund. Vinden vest 6 knob. Genstanden bevægede sig syd-nord med ca. 30 km fart. Udseende nøjagtigt som en sæbeboble, men mere »fast« nærmest som om siderne var af klart glas, som skiftede farve efter baggrunden. Steg efter ca. 50 sekunder til 50-60 meters højde og forsvandt efter godt et minut inde over den nærliggende Værløse flyveplads.

20 sekunder efter at »boblen« var forsvundet, dukkede endnu een op — samme størrelse, samme højde som den første, men ca. 300 meter borte og flyvende mod NNV, altså svagt imod vinden. Opløstes efter ca. 1/2 minuts observation, mens min kone betragtede den i kikkerten.

Et hus, beliggende i den retning vinden kom fra, blev besøgt, men man havde ikke blæst sæbebobler. Nærmeste huse af betydning i denne forbindelse ligger ca. 500 m fra det sted, hvor de begge dukkede op.

Nå, hvor kom vi til. Jo, det var Frankrig, vi nævnte. Fra Japan har vi modtaget brev fra begge organisationer.

CBA undskylder, at man ikke havde undersøgt frk. Nicolaisens meddelelse om forholdene i Skandinavien, inden man lod dem gå med i bladet. (Se UFO-NYT juni 65). Man har noteret sig den aktivitet, der udfoldes i Skandinavien, og man lover at bringe en korrigerende meddelelse herom ved lejlighed. Den anden organisation, IGAP-Japan, arbejder intenst, men fornuftigt, med den kosmiske filosofi.

Mr. Brinsley le Poer Trench skrev et langt brev i sidste uge. Han er blevet valgt til præsident for en verdensomspændende bevægelse, som kalder sig tallerkenspejdere — initieret af CBA i Japan og med den opgave at samle alle interesserede unge i hele verden under een, ihvertfald til at begynde med, fælles interesse: — observation af flyvende tallerkener. Han opfordrer mig til at være leder i det danske område, men da jeg ikke tror, at noget sådant *alene* harmonerer med vi danskes mentalitet, og da vi jo allerede automatisk har denne observationsudøvelse med som et enkelt sideordnet led blandt interesserede i hele den store UFO-sag, vil jeg overdrage tilbudet til overvejelse i områder, hvor ungdomsinteressen er større end andre steder.

Vi hører måske mere til det senere, og eventuelle interesserede unge vil få mere at vide, lige så snart der skulle komme mere kød på.

Der er indgået tidsskrifter fra en lang række lande, men de indeholder ingen sensationer; — en meddelelse om en avisomtale af Adamski i dag er dog af overordentlig og særlig interesse, idet den er positiv på en måde, vi ikke tidligere er stødt på. Omtalen findes i hæftet om tildragelserne omkring Adamski i de sidste måneder, som nævnt tidligere i dette indlæg.

Det skal til slut nævnes, at der er indgået flere materialer fra rev. Cyr. De er sendt til SUFOI og vil, antager jeg, blive bragt ved en senere lejlighed som en fortsættelse af omtalen i dette nummer af UFO-NYT.

H.C.
m. ICAP-Europe.

DIVERSE

S.U.F.O.I.'s bibliotek.

Som det vi være læserne bekendt, har SUFOI også et bibliotek, der råder over en omfattende samling af UFO-litteratur, foruden bl. a. videnskabeligt stof. Mange læsere har benyttet — og benytter stadig — denne mulighed for at udvide deres kendskab til UFO-sagens mange aspekter, men vi så gerne, at endnu flere benyttede sig af dette tilbud. Lånebetingelser og litteraturfortegnelse fås ved henvendelse til biblioteket.

Hidtil har biblioteket haft to afdelinger, nemlig i Randers og i Kastrup. Imidlertid er det for en stor del ikke de samme bøger, man har de to steder, og da alligevel langt den største del af udlånene foregår pr. post, har vi fundet det mere formålstjenligt for alle parter at samle hele materialet på samme sted. Dette gøres på den måde, at *afdelingen i Kastrup nedlægges*, således at alt udlån fremtidigt vil foregå fra:

SUFOI's Bibliotek v. P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Som en praktisk bemærkning kan vi tilføje, at alt, hvad der i øjeblikket er udlånt fra Kastrup, også skal returneres dertil, hvorimod nye forespørgsler henvises til Randers. Overførslen af materialerne vil ske, når alt er hjemkommet.

Flemming og Lizzie Jensen har igennem flere år stået for biblioteket i Kastrup, og vi skylder dem megen tak for det store arbejde, de har gjort, og for den udmærkede måde, de har udført dette tillidshverv på. Det var med beklagelse, man modtog meddelelsen om denne udvalgsbeslutning, der udelukkende er dikteret af rationaliseringshensyn, og skulle der fremover vise sig et arbejdområde, hvor Flemming og Lizzie kunne have lyst til at gøre en indsats, ser vi dem gerne igen som aktive medarbejdere.

Kontaktudvalget.

UFO-brochure.

Fra ungdomsgruppen på Frederiksberg foreligger nu en kortfattet orientering i ufologi. En 8-siders

beretning om, hvordan tallerkensagen startede og om udviklingen til nu.

Rent »overskriftsmæssigt« er indholdet: Tallerkenhistorien efter krigen — Folks reaktioner — Organisationer — De lige linier — Kontaktberetninger — Hvad vi ved (og ikke ved) om rumfolk — Astronomi og Rumfart — Kendte personers udtalelser — Liste over UFO-litteratur m.m.

Desuden et par vittigheder samt en del billeder på for- og bagside.

Det er tilstræbt at samle mest muligt af det mest overbevisende UFO-stof på disse 8 sider. Brochuren skulle derfor være velegnet til at dele ud til venner og bekendte, som viser interesse for emnet, — især hvis man ikke er mester i at servere et blændende foredrag med to sekunders varsel..

Skriv eller ring til *Per & Helge Nørrung, Langelandsvej 11, København F, tlf. GO 664y.* Til dækning af tykpris betales: *Indtil 10 eksemplarer 25 øre pr. stk., følgende eksemplarer 20 øre pr. stk. Betaling vedlægges i frimærker (husk svarporto).*

Adamski-elitens sendebud.

Under denne titel udgiver vi et hæfte indeholdende en række breve, en kosmisk bulletin, diverse avisomtaler og et indlæg fra Ronald Caswell, altsammen udsprunget af Adamskis bortgang.

Det hele tjener til en placering af personligheden, filosoffen og vennen George Adamski. Er De kosmisk interesseret, må De købe hæftet, men også kun da. Er De blot nysgerrig, kan De give Deres penge bedre ud på anden måde.

Prisen er 10 kroner — ved opkrævning endvidere opkrævningsgebyr.

Levering omkring 1. september.

Jytte og H.C.

Kursus i livsvidenskab.

Vi beklager, at der er gået fisk i udsendelsen af kursus. Det trykkeri, som lovede at hjælpe os, har overhovedet ikke været til at stole på. Gang på gang er materialerne lovet færdig, og gang på gang har vi ikke fået dem.

Vi venter stadig på genoptrykningen af del 1, men vi er hjælpeløse, og vi kan intet gøre. Vi har da ihvertfald lært, at vi ikke skal betræde den vej i fremtiden. Er De blevet sure på os, er der ikke noget at sige til det, og vil De ikke vente længere, betaler vi Dem gerne Deres penge tilbage.

Vi rykker igen i aften, men da det allerede er tre uger siden, det var lovet færdigt, er der nok en del ventetid endnu. Men altså undskyld.

Jytte og H.C.

HJÆLP

os, kære læser, og hjælp derved Dem selv!

Papirudgifterne stiger, trykkeudgifterne stiger, oms'en stiger, portoen stiger. –

Men også antallet af observationer verden over stiger. – Vi kunne med lethed fylde to hele numre af UFO-Nyt med observationer alene fra dette forår! Meget tyder på, at vi nærmer os et klimax i UFO-sagen – og interessen er stigende.

Derfor skulle det heller ikke være vanskeligt at forøge antallet af abonnenter. Vi har imidlertid hverken penge eller mandskab til den nødvendige reklameoffensiv. Derfor appellerer vi til vore trofaste læsere – til DEM!

Ønsker De fortsat at blive underrettet om nyt fra UFO-fronten?

Ønsker De, at UFO-Nyt skal bevare sit nuværende udstyr og sidetal til uforandret pris?

Ønsker De, at kendskabet til UFO-sagen skal nå ud til så mange som muligt?

DE kan støtte både DEM SELV og hele UFO-sagen ved at tegne nogle få nye abonnenter!

HVIS HVER AF VORE LÆSERE VILLE SKAFFE BLOT EEN NY ABONNENT, vil vi kunne holde både pris og standard et godt stykke tid fremover, også selv om der måtte komme yderligere stigninger!

ENDNU kan vi levere indeværende årgang komplet, således at nytilkommende kan være med fra den nye redaktions start; lad derfor DERES venner være blandt de første! Bestillinger, der indløber senere, kan kun få de resterende numre af indeværende årgang, og prisen er da kr. 4,00 pr. nummer, der leveres. Eventuelle overskydende beløb vil blive returneret, men vort ekspeditionskontor kan til enhver tid oplyste, hvilke numre der stadig haves på lager.

Her er chancen, hvor DE kan gøre noget for SAGEN! Finder De, at den er det værd, så – **BLOT EEN NY ABONNENT!**– Men gerne flere!

Og husk: ER folk ikke interesserede, kan de BLIVE det. – Et årsabonnement er også en udmærket gave-idé!

Redaktionen.

Litteraturliste

DANSK:

Allingham:

Rumskib fra en fremmed planet 16,25

Adamski:

Flyvende tallerkener er landet (norsk) .. 16,25
Ombord i rumskibene 18,25
De fremmede rumskibe og vor fremtid .. 20,00
Kosmisk filosofi 22,00
Saturnturen 1+2 10,00

Hillard:

Tildragelser på Månen 8,00

Williamson:

Den glemte vej 40,25

David Wise & Thomas B. Ross:

Den usynlige regering i USA 20,00

UFO-NYT (delvis komplette årgange 1960 og 1961 pr. årgang 5,00

ENGELSK:

Petersen H. C.:

Report from Europe 28,00

Ovennævnte prisangivne materialer haves på lager og kan leveres omgående. Til de anførte priser kommer evt. opkrævningsgebyr.

Vi kan ikke mere levere udenlandske UFO-bøger, idet der, efter at vi er flyttet til Sjælland, lægges told på selv lasede gamle bøger, vi køber hjem.

Resultatet er, at de i forvejen meget høje priser, bliver endnu højere.

Bestilling, jfr. ovenstående liste, kan sendes til:

H. C. Petersen,
Bavnevolden 27, Måløv, Sjælland,
tlf. (01) 97 44 66, giro 51675.

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. aug. 1965.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B, Lyngby.
BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.
KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.
KBH. V: H. Heiden, Flensborggade 32, VE 918y.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.
BORUP: Børge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626)101.
FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.
FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.
FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.
HOLBÆK: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B, tlf. 1364.
HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.
NAKSKOV: Ole Henningsen, Fayesvej 39.
NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.
ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
SVINNINGE: A. Hervik, »Birkholm«, tlf. (03 465) 461.
VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Den, der kan glæde sig over det liv, som er gennemlevet, lever to gange.

Sigurd Hoel.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (063) 2 10 27.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.

LEMVIG: Inger Bech Rasmussen, Strandgade 8, tlf. (078) 2 10 96.

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: J. P. Christensen, Søndergade 56.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

NYBORG: K. Aa. Balsløv, Bregnevej 14.

ODENSE: E. Hviid Steengård, Rugårdsvej 167, tlf. (09) 12 28 35.

SVENDBORG: Frank Lerbæk, Strandhuse 35, tlf. (09) 21 34 76.

RUDKØBING: H. Christiansen, Kastanievej 12, tlf. 51 14 33.

Da han endelig besluttede sig til at tage masken af, var det for sent. Den var i mellemtiden vokset fast.

Wieslaw Brudzinski, polsk satiriker.

— Jeg er overbevist om, at der findes andre beboede kloder. Jeg mener i Biblen at have fundet mange antydninger herom. Men vor verden er den eneste, der har sat sig op mod Gud, og som straf har fået synden.

Billy Graham under besøget i København.
(Lollands Tidende den 8. maj 1965).

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1965.

BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.

— Ivar T. Martinsen, Welhavensgt. 66.

— Wohlert Nielsen, Postbox 118, Hop st.

BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.

DOKKA: Anders Frederiksen.

GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes.

HARSTAD: Yngvar Hartvigsen, St. Olavs gate 20.

HOKKSUND: M. Hallingstad.

KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.

LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.

OPPDAL: Sverre Teveldal.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.

RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa, Norderhov.

SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene mars, april, august, september, oktober: Svolvær. Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblenzerstrasse 129, Tyskland.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Viktor Furnes, Knudssøns gate 6.

TROMSØ: Arnold Lockertsen, Guleng gård.

TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.

TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal.

Farvefotografi.

Fra Alice Wells har vi modtaget en del farvefotografier (11×18 cm) af det kendte maleri af Orthon med løftet hånd og en tallerken i baggrunden.

Prisen er 15 kroner pr. stk. plus eventuelt opkrævningsgebyr.

Jytte og H.C.

Bemærkelsesværdig UFO-observation over New Zealand.

Mange læsere vil kunne huske den betydningsfulde observation, der blev gjort på Tasmanien for få år siden af pastor Lionel Browning. En new zealandsk kvinde, der senere læste en beretning om den i avisen, skrev følgende brev til ham med en meget bemærkelsesværdig førstehåndsrapport om en observation, hun havde i 1959. Denne beretning har ikke før været trykt her og er af usædvanlig interesse. Vi er pastor Browning og hans søn David taknemmelige for den følgende beretning, der er gengivet med vidnet, Mrs. F. E. Morelands's egne ord.

Den 13. juli 1959 så jeg en flyvende tallerken meget nær ved mig, og det er noget, jeg aldrig vil glemme. Jeg har et lille husmandssted på 9 acres med malkekøer. Dengang leverede jeg mælk til byen Blenheim, og da lastbilen kom for at hente mælken kl. 6,30, idet jeg var den første på turen, betød det, at jeg altid måtte være oppe kl. 5. Den mandag morgen stod jeg op som sædvanligt og gik ud for at malke. Efter at have fyret op i dampsterilisatoren og tændt for lyset og radioen tog jeg lommelygten og gik tværs over indhegningen for at få fat på køerne, som var lejret nede ved foden af en række fyrretræer langs gærdet.

Det var en meget kold morgen med hård frost og en skybanke, der senere blev anslået til ca. 2.000 fod. Mens jeg gik, bemærkede jeg et grønligt skær inden i skyen og troede først, det måtte være månen, indtil det gik op for mig, at det var på den forkerte side af himlen. Mens jeg stod og kiggede, så jeg to grønne lys lige som øjne bryde ud af skyen og forstod, at de kom ned mod jorden. Jeg så mig omkring og lagde mærke til, at alt var oplyst af et besynderligt grønligt skær, så gennemtrængende klart, at den mindste kvist på den række ferskentræer, der løber tværs gennem midten af indhegningen, var klart synlig, ligesom hvert græsstrå og hver indtørret tidselsstilk. Jeg så ned ad mig selv og opdagede, at også jeg var belyst af dette sælsomme skær. Noget sagde til mig, at »jeg burde ikke stå her«, og jeg løb hen mod fyrretræerne, midt ind blandt køerne, der ligeledes var klart oplyst, og dukkede ned bag et træ, vendte mig om og så tilbage. Nu var lysene kun få fod over jorden, og jeg blev forfærdet over at se et stort flyvende skib svæve kun få yards fra mig. Det var en stor, rund, klodset genstand. Da den langsomt gled ned til lige over jorden, bemærkede jeg, at den rundt om sig havde to bånd af strålerør, der hele vejen rundt stak ud som stråler fra solen. Da skibet stoppede, forsvandt flammerne. De to bånd begyndte at hvirvle rundt med stor fart, hver sin vej, ledsaget af en svag summende lyd. Toppen var af plexiglas eller lignende materiale og var oplyst af et klart, hvidt lys. Så lagde jeg mærke til, at der sad to skikkelser i kabinen. De var ens klædt i næsten tætsluttende klæder lig aluminiumsfolie, der udsendte små lysglimt, som aluminum gør, når det krølles og holdes under lyset. På hovedet havde de mægtige hjelme, der nåede fra skulder til skulder. Med ét rejste den bageste skikkelse sig, lænede sig frem over sine hænder og betragtede et eller andet foran sig. Der var et flakkende lys, som belyste den forreste figur, men jeg kunne ikke se, hvad det var. Det kan formodes at have været en radarskærm. Pludselig satte den bageste skikkelse sig ned, skibet tippede lidt, strålerørsbåndede ophørte at dreje, forsvandt, men kom så igen til syne strittende som solstråler – og skibet skød lige op i luften med en fart, der skal ses for at tros, og et højst frygtindgydende hyl. I løbet af et øjeblik blev luften omkring mig mærkbart varmere, og der var en stærk lugt som af brændende peber, som hang mig i halsen i timevis.

Det var en frygtelig oplevelse, én, jeg ikke håber at blive udsat for igen.

Kilde: »Australian Flying Saucer Review«, okt. 1964./P.N.

LITO Tlf. 211815 Svendborg